CALVINIST CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
Address all communication to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489
Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.
SEPTEMBER 24, 1965 — No. 716 — 21st YEAR OF PUBLICATION

TWEE BERICHTEN

Het eerste bericht.

"Ik heb zaken gedaan met sommigen van degenen, die naar uw kerk gaan. Het zijn prachtmensen. Zij gaan geregeld naar de kerk en hebben gelukkige en eensgezinde gezinnen. Zij bidden en lezen de bijbel samen en zij hebben me uitgenodigd met hen mee te gaan. Ik wil ook hebben wat zij hebben."

Dit schreef een veehandelaar aan de Rev. B. N. Huizenga in Visalia, Calif., onlangs. De man heeft een gezin met drie kinderen en was niet in een kerk geweest in al de negentien jaren, die hij getrouwd was.

Dat is wel erg mooi, als anderen dat van je zeggen "ik wil ook hebben wat zij hebben."

—

Een ander bericht.

Een gezin was vrij regelmatig in de kerk geweest. Het leek er op, dat zij echt geïnteresseerd waren. De hoop rees, dat binnen afzienbare tijd dit gezin zich bij de kerk zou aansluiten. Op zekere dag vroegen zij een exemplaar van de Psalter Hymnal te mogen hebben, omdat zij wel graag de belijdenisgeschriften wilden bestuderen, die achter in dat hymnboek te vinden zijn. Zo kwamen zij ook aan het "form for excommunication", het formulier voor de afsnijding. Dat deed de deur dicht. Zij zijn sindsdien niet meer in de kerk geweest. "Als dit de manier is, waarop de leden van jullie kerk behandeld worden, dan willen wij er niets meer mee te maken hebben."

Dit is toch wel triest, als buitenstaanders bij nadere kennismaking met een kerk, ronduit verklaren er niets meer mee te maken te willen hebben.

Bovenstaande berichten hebben wij ontleend aan een recente "Newsletter" van de Christian Reformed Board of Home Missions. Beide gevallen zijn historisch en zij laten duidelijk zien in welk dilemma wij kunnen komen, indien wij contact "naar buiten" willen opnemen.

Er zijn er, die het antwoord gereed hebben. Zie je wel, zeggen ze, dat starre dogma van de kerk stoot de mensen alleen maar af. Zo'n formulier van de ban of afscheiding is toch helemaal niet nodig voor iemand, die Jezus tracht te vinden?

Anderen daarentegen willen, met even oprechte bedoelingen, de grenzen zo nauw trekken, dat er voor contact naar buiten nauwelijks of geen ruimte is gelaten. Zij zijn ervan overtuigd, dat elke verflauwing van de grenzen een verzwakking van het christendom meebrengt.

———

Dit "contact naar buiten" heeft in onze tijd wel sterk de aandacht. Op alle mogelijke wijzen en in alle toonaarden wordt getracht het evangelie zó te maken, dat het de mensen "ligt". En als het je niet ligt, of als je het niet aanvaarden kunt, wel, dan geloof je het niet. Je bent er niet minder welkom om.

Het is een groot iets, als — zoals in het eerste geval — mensen ons benijden en zeggen: "Wat zij hebben, wil ik ook hebben". Dat is een eer voor God als mensen dit van ons zeggen. Zeiden zij het maar meer van ons. Hoeveel mensen zijn er bij mijn kerk gekomen, hoeveel mensen hebben de Heiland gevonden, alleen doordat zij mij in mijn dagelijks doen en laten hebben gadegeslagen? Hoevelen zijn er jaloers op me geworden doordat ze in mij het nieuwe leven in Christus hebben gezien? Hoeveel? Of — hoe weinig? Of — heeft iemand het al ontdekt in mij?

Hoe dringend (of pijnlijk) die vraag ook is, zij mag onze gedachten niet op een dwaalspoor brengen.

Een dienstknecht is niet meer dan zijn meester.

Een dienstknecht moet ook niet meer willen zijn dan zijn meester.

Wij denken nu aan de leerrede, die de Heiland hield in de synagoge van Kapernaum (Johannes 6). Die rede was voor wie geloofde, van grote diepte en oneindig uitzicht, maar voor wie niet geloofde was die rede een ergernis. Toen de mensen het gehoord hadden, toen *"velen van Zijn discipelen"* het gehoord hadden, keerden velen zich van Hem af. Zij wilden er niets meer mee te maken hebben. Het was iets soortgelijks als met die mensen in Californië. Als dit de wijze is waarop Jezus Zijn volgelingen behandelt, dan "we'll have none of it".

Het mag ons nimmer ontgaan waar wij mee te doen hebben.

Het gaat om het Koninkrijk Gods.

Dit Koninkrijk is niet te koop, en daarom mag het ook niet te koop worden aangeboden. Dit vindt u misschien wel wat erg plat gezegd. Dat is het ook, maar men kan tegenwoordig evangelisten zichzelf horen introduceren als "salesmen of the gospel". Zo heeft Jezus het niet gezien. Die heeft het de mensen duidelijk gezegd, dat niemand tot Hem komen kan, tenzij de Vader hem trekke. (Joh. 6:44).

Wij mogen nimmer de gedachte wekken, dat wij de mensen vriendelijk uitnodigen om tot God te gaan. God is eerst gekomen tot óns. En de Heiland heeft het onderstreept, door te zeggen, dat "het Koninkrijk Gods *tot u* gekomen is ".

Wij zijn er al zo aan gewend geraakt, dat wij mensen tot God moeten brengen, dat het ons haast niet meer opvalt, dat wij God tot de mensen moeten brengen. Dit klinkt profaan, maar men begrijpt de bedoeling wel. Natuurlijk kunnen wij God niet bij de hand nemen en Hem tot de mensen leiden. De gedachte alleen is al absurd.

Maar wij verleggen het zwaartepunt, als wij niet duidelijk laten uitkomen, dat God eerst geweest is en eerst is en blijven zal.

Dit toch is de genade van het Koninkrijk, dat God gekomen is en hier Zijn ordeningen weer heeft gesteld. Dat moeten wij zelf zien en dat moeten wij anderen doen zien.

Wij denken hier nu niet alleen aan de evangelisatie in kerkelijke zin. Wij denken ook aan de aanstaande verkiezingen, wanneer wij hopelijk gelegenheid zullen vinden om aan ons gevoelen uiting te geven. God is gekomen, mensen hoort ge het? God is gekomen en heeft in Zijn genade Zijn normen gesteld, ook voor het staatkundig leven.

En wij denken aan de scholen, die pas weer begonnen zijn. God is gekomen en daarom moet ons studeren er op gericht zijn, God te zien in alles wat er is. Want het leven, *alle* leven moet weer aan Hem opgedragen worden.

Het Koninkrijk Gods betreft niet alleen de kerk. Dit Koninkrijk omvat alles, en dit zullen wij hun, die nog buiten staan, moeten zeggen. Niet zoals het de mensen past, maar zoals het dit Koninkrijk past.

Het is wel erg triest wanneer mensen, zoals dat gezin in Californië, zien wat het zo al inhoudt, zich bedenken en de kerk de rug toekeren. Wat hadden wij zulke mensen graag deelgenoot gemaakt van de rijkdom van het geloof in God. Maar hun houding mag ons nimmer in de war sturen. Toen in Jezus' moeilijke tijd op aarde een schriftgeleerde naar Hem toe kwam en tegen Hem zei: "Meester, ik zal U volgen, waar Gij ook heen gaat," was dit op het eerste gezicht een bemoedigende reactie op Jezus 'prediking. Nota bene, een kerkelijk leider, die zich spontaan bij de Heiland voegen wil! Toch zei Jezus niet: "Fijn man, kom mee!" Neen, Hij schrok hem bijna af. Jezus heeft zijn spontaniteit dadelijk getest en hem voor de konsekwenties gesteld. Een vos heeft een hol en een vogel heeft een nest, maar de Zoon des mensen heeft geen plaats om Zijn hoofd neer te leggen. Geen van ons had dit waarschijnlijk durven doen.

Wat Jezus tot die schriftgeleerde zei, moet nu voor ons geen aanleiding zijn tot een debat of de Heiland dan helemaal geen woning had. Dat is het punt niet.

Wat Jezus wilde zeggen, was zoveel, dat er voor Zijn Zending, voor Zijn Koninkrijk geen plaats was in deze wereld. Hij was een verworpene. De Heilige uit de hemel was in de wereld van zonde een "outcast".

Zo is het nog.

Het Koninkrijk Gods is nog niet van deze wereld.

Wij schieten te kort, indien wij niet duidelijk zeggen wat ons geloof in de Drie-enige God inhoudt en welke konsekwenties het heeft. Dit is niet alleen "fair" tegenover de mensen, maar het is tevens een kwestie van gehoorzaamheid. Niet wat wij bedoelen, maar wat God bedoelt moet de inhoud van ons spreken zijn.

Twee berichten.

Het eerste maakt ons dankbaar en doet ons bidden, dat ook wij, individueel, zó mogen leven, dat anderen zeggen gaan: "wat zij hebben wil ik ook hebben".

Het tweede bericht moge ons er opnieuw van doordringen, dat wij — in navolging van Paulus — AL de raad Gods zullen verkondigen.

In dit verband denken wij aan het gedicht van Inge Lievaart:

Leer ons Heer, vrijmoedig
spreken
over Uw verlossend werk;
geef dat niet die woorden breken
op de daden van Uw kerk,
maar dat wij geheiligd leven
op de plaats door U gegeven,
en U volgen onder 't kruis
op de smalle weg naar huis.

D.F.

SKOPJE — TWEE JAAR NA DE RAMP

Op 26 juli 1963 werd de wereld opgeschrikt door de ramp welke Skopje trof. Nu, iets meer dan twee jaar later biedt de stad al een heel ander gezicht: vele huizen zijn nog beschadigd maar de wederopbouw van de stad gaat snel: overal verschijnen nieuwe blokken die met hun moderne lijnen het stadsbeeld reeds beheersen.
(Foto ANP Tanjug Hmr.)

Aan de Alarmklok Getrokken

①

door Dr. L. Praamsma.

Noor aanlding van: Dr. M. J. Arntzen,
DE CRISIS IN DE GEREFORMEERDE KERKEN.
Uitg. Buyten en Schipperheyn.

Het was met meer dan gewone belangstelling, dat ik de brochure van dr. Arntzen onder de hierboven vermelde titel ter hand nam. En dat niet alleen, omdat mijn nieuwsgierigheid geprikkeld was door enkele de aandacht trekkende aankondigingen in de Nederlandse kerkelijke pers, die onder mijn bereik kwamen. In die Nederlandse pers gewaagde prof. Herman Ridderbos van een brochure onder een nogal 'paniekachtige titel', waar hij aan toevoegde, dat — gezien de vakantietijd — 'het met de crisis nog wel kon wachten, tot we allen het hoofd weer wat bij het werk hebben.' Waarschijnlijk mede om die reden vertelde hij maar weinig uit de inhoud van deze brochure en gaf alleen het woord aan ds. Vellenga van Meppel, die hij kenschetste als 'niet een nieuwlichter of slaapmuts'.

Maar ook de aangehaalde woorden van ds. Vellenga uit het Ger. Kerkblad voor Drente en Overijssel gaven maar weinig licht over wat Dr. Arntzen nu eigenlijk beweerde, ze legden alleen de nadruk — in de onnavolgbare trant, waarin ds. Vellenga een meester is — op de noodzaak van het bewandelen van de goede, broederlijke, kerkelijke weg; zonder het bezwaar te ontzenuwen, dat dr. Arntzen blijkens blz. 26 en 27 van zijn brochure hiertegen inbrengt; en ze eindigen met de niet onvermaarde slagzin: verbeter de wereld, begin bij jezelf (een advies, waar dr. Arntzen m.i. niet in de eerste plaats behoefte aan heeft).

Anderzijds las ik in Waarheid en Eenheid, dat de hoofdredacteur dr. Schelhaas deze brochure niet minder dan een prachtige en machtige brochure noemde. Ik besloot zijn advies op te volgen en haar te lezen en bestelde haar 'by airmail'. En daar ligt ze nu voor me.

Wie is Dr. Arntzen?

Zoals ik schreef was er ook nog en andere reden voor mijn nieuwsgierigheid naar deze brochure. Ik had nl. al eerder de aandacht op dr. Arntzen gevestigd (in een artikel in Church and Nation van 26 mei 1964: "Een onbevredigende discussie". In het begin van 1964 had dr. Arntzen het laatste deel van Prof. Berkouwer's Dogmatische Studiën, handelend over *De Wederkomst van Christus* besproken, en daarin de critische opmerking gemaakt: 'Na lezing kan men de vraag niet onderdrukken: is er nog wel een hel?' Prof. Berkouwer nam deze critiek nogal hoog op, maar weigerde op de probleemstelling van dr. Arntzen in te gaan; en toen later prof. Meuleman in hetzelfde blad de handschoen voor prof. Berkouwer opnam, werd vooral de vraag besproken waarom prof. Berkouwer deze probleemstelling methodologisch niet kon aanvaarden. Ik noemde deze discussie onbevredigend, zonder me uit te spreken over het standpunt van prof. Berkouwer, omdat hij zelf zich daarover niet uitliet. En nu was ik wel heel benieuwd om iets meer over het vervolg van deze zaak te vernemen in de verschenen brochure.

Dr. Arntzen is Gereformeerd predikant in 's Gravendeel. Hij is een leerling van Prof. Berkouwer en hoopt mee te werken aan de feestbundel, die eerlang ter ere van deze hoogleraar het licht zal zien. Het is daarom moeilijk hem van bepaalde vooringenomenheid ten aanzien van de Amsterdamse dogmaticus te bschuldigen. In zijn brochure spreekt hij met waardering van de gastvrije woning van prof. Berkouwer, waar hij met een aantal kandidaten in de theologie in 1943 — midden in de oorlogsjaren — ontvangen werd om te discussiëren over theologische vragen. (blz. 47). En hij noemt hem in de rij van die hoogleraren 'voor wier arbeid en persoon hij de grootste achting en het diepste respect heeft'. (blz. 42). Het is goed deze dingen even te accentueren. Maar al te spoedig wordt soms de vraag van de Griekse wijsgeren herhaald: 'Wat wil toch deze klapper zeggen?' (Hand. 17:18, St.V.). Het moet dr. Arntzen zwaar zijn gevallen in dit boekje in oppositie te zijn gegaan tegen een leermeester, die hij bizonder hoogacht. Dat hij dit heeft aangedurfd, moet hem als een verdienste worden aangerekend.

Waarom is deze brochure geschreven?

Dit boekje is geschreven in het besef, dat de Gereformeerde Kerken in Nederland zich in een critieke situatie bevinden. Nu kan men hierover denken, zoals men wil; maar het is een feit, dat zowel in Nederland als in landen waarheen Nederlanders emigreerden dit besef in brede kringen leeft.

In Nederland zelf is al verscheiden jaren geleden de term 'stille revolutie in gebruik genomen (Thijs Booy). Wanneer ds. Van Teylingen een *Tussentijdse Balans* opmaakt, getuigt hij op andere wijze van eenzelfde verschijnsel, er is een tijd voorbij en een nieuwe tijd heeft zich gemeld, al apprecieert hij die nieuwe tijd op andere wijze dan Arntzen doet.

Periodieke bezoekers uit Nederland spreken elk op hun eigen wijze van de snelle veranderingen, die zich voltrekken, meer dan eens niet zonder zorg. En het heeft mij getroffen, dat ik soms Nederlandse theologen ontmoette, die hier in Canada onverbloemd hun ongerustheid uitspraken over ontwikkelingen in kerkelijk Gereformeerd Nederland; en ook anderen, die deze ontwikkelingen met ingehouden adem volgden en toejuichten; maar die toch begonnen met een soort van apologie: het is werkelijk niet zo erg als sommige mensen zeggen, het kan nu eenmaal niet anders want we kunnen de wijzers van de klok niet terugzetten, en er staat zoveel anders tegenover.

Ik denk dat velen op deze wijze in Canada met de Nederlandse situatie in aanraking komen. En nu is het niet zo eenvoudig om een juist en gefundeerd oordeel te vellen.

Het schijnt wel min of meer zo te zijn, dat de Nederlandse Gereformeerden, in de breedste zin genomen, 'de gebreken van hun deugden' vertonen. Die deugden

(Vervolg op pag. 2)

HI NEIGHBOUR'S KIDS

Well, here I am in bed again,
It sure is getting stale.
The same old story every time
It never seems to fail:
Just when the fun is really high,
And I enjoy myself,
I hear the old familiar sounds:
"Look son, upon the shelf,
The clock is pointing way beyond
The time for you to rest."
They just want to get rid of me
When the fun is at its best.
All summer when the evening sun
Shines brightly in the sky,
I am allowed to stay up late.
How quickly time does fly!
But now it's time to think again
About the day ahead.
For school has started, and that means
More time to spend in bed.
When folks are old they sure act queer.
I've tried to figure out
What makes them tick, while lying here,
And what life's all about.
Why must we do the things we hate
And quit what we love most?
Why can't we eat the things we like
And leave what we detest?
When I was small and wanted things,
They always told me: "Wait,
Someday you will be big enough,
Then you can stay up late,
And do whatever big boys do.
Just have some patience dear."
But I can see, I'll have to wait
For many, many a year.
I always seem to be too young,
But lately I've been told,
To do, or not to do, certain things,
Because I am much too old.
To want a brand new Teddy bear,
To cuddle up to Dad,
That's out, I am a *big* boy now
I am now a grown up lad.
They tell me that to go to school
Will make me really smart.
If that's the case then please explain,
Why is it, when we start
A lesson or a subject too,
The teachers only ASK,
It's up to *us* to know the score
To answer is *our* task.
Do teachers really know so much?
I sure do not agree.
For all I hear is: "Tell me why?
How? When? and Can it be?
I read the books and study hard
To help the teachers know
The dates, the places and the ways
In which divisions go.
She always says: Let's try real hard
To learn the basic rules.
Why doesn't she try hard herself?
She's been to lots of schools.
You see the problems that we face
Our lives are really tough.
For kids like me; and everywhere
It must be just as rough.
Now let me try to make it clear
How mixed up grown-ups are.
You never quite can understand
Just what their reasonings are.
When we have company sometimes
I try my best to please.
I know some jokes and riddles too
There's one about some fleas.
It makes the boys just laugh and laugh
It really is quite good.
But when I tell it to Mom's friends
It's never understood.
They look at me as though perhaps
I should be put to bed,
And when I look at Mom and Dad
They shake a worried head.
What's wrong with folks? I'd like to know
When they get up in years,
Their jokes sure aren't very good
And yet they melt in tears
About some corny jokes they tell
About a drunk or clown,
About a salesman or a priest,
They really reach way down.
I don't see anything at all
That's funny in their tale,
But I've seen a man laugh till he cried
And boy! was that joke stale!
I guess I'll never understand
What grown-ups do or why.
But one thing's certain and for sure
And this I'll really try.
When I grow up and have some boys,
I'll let them stay up late.
I'll take them to each hockey game,
And if there's food they hate,
They'll never have to eat it once.
They'll have a heaping plate
Of French Fries, Chicken, Apple Pie,
As often as they wish.
With chocolate ice cream in between
Piled high in a big dish.
I'll find some teachers who are smart
And know the answers too.
My boys won't have to search and search
When they've important things to do.
You don't agree grown-ups are queer?
Well I tell you they are.
I'll give you an example here,
I'll not go back too far.
Now Mom has often said to me,
When off to church we go—
"You must try hard to be quite still,
And please don't wiggle so."
I try; but it's sure hard for me
The time goes mighty slow.
But then last Sunday mixed me up.
The reason I will show.
I like our minister real well,
I know he likes boys too.
Because he sometimes winks at me
When collection plates pass through.
Last Sunday he was preaching and
I sure was listening too.
He suddenly talked right at us,
As ministers sometimes do.
He told a little story,
That all boys would understand.
I liked it fine, it was real good
But it got out of hand.
For just a sec. I plain forgot
I was in church and then,
I laughed out loud, I shouldn't have
Too late I knew 'twas done.
Mom sure was angry, so was Dad
But now you see I guess
No matter what I do, or say
I'm always in a mess.
When will I ever do what's right
Or be the perfect age,
I am either much too old or yet
Too young. 't Would fill a page
To tell of the problems that
A boy like me must face.
I might as well turn off the light
And forget the grown-up race.
I'll dream of days when I'll be old
And the fun I'll have I know.
So — here's good night to all of you

From a very
sleepy
Joe.

YOUR NEIGHBOUR'S BOY

SLACHTOFFERS "ENGLANDSPIEL" HERDACHT

Mauthausen: De dames A. M. Janbroes—De Kort uit Zeist en H. Kamphorst—Van den Berg uit Enschede hebben in het vroegere concentratiekamp een door de oorlogsgravenstichting aangebrachte gedenksteen onthuld, ter nagedachtenis aan de slachtoffers van het Englandspiel.

(Gedurende een periode in de Tweede Wereldoorlog waren de Duitsers door het gebruiken van een "ondergrondse" radio-code precies op de hoogte wanneer en waar naar Engeland uitgeweken Nederlanders weer in Nederland zouden worden afgezet . . . en gevangen konden worden genomen.)

Aan de Alarmklok getrokken

(Vervolg van pag. 1)

zijn al menigmaal geprezen, en niet ten onrechte. Nergens ter wereld is het zo geweest, dat de Gereformeerden zo hebben 'meegedaan', zo hebben gestaan niet aan de kant van de weg, maar midden in de wereld, op de centrale punten, met al de toewijding van mensen die zich geroepen weten om hun licht te laten schijnen niet maar in besloten prayer meetings en allerlei min of meer stichtelijke onder-onsjes, maar ook in confrontatie met de grote geestesstromingen van de tijd, in politieke en sociale vormgeving, waarlijk naar Kuyper's woord 'op alle terreinen des levens'. De deuren zijn wijd opengezet, maar het schijnt nu de vraag van het ogenblik te zijn, of ze ook te wijd worden opengezet en of in verband daarmee het specifieke van het gegeven geluid niet verzwakt. De vraag is aan de orde in de oecumenische positiebepaling; in verschillende ethische vraagstellingen en hun beantwoording; en bizonder wanneer grondvragen van Schriftgezag en binding aan de confessie aan de orde komen. En het zijn juist die beide laaste vragen, die door dr. Arntzen op zulk een dringende wijze worden gesteld, dat ik hierboven de woorden kon neerschrijven: aan de alarmklok getrokken. Hij spreekt waarlijk alarmerende woorden. In zijn 'Woord Vooraf' lees ik: 'De meest centrale waarheden van het gereformeerd belijden worden aangetast. En dat niet door enkele onbekenden, maar door zeer bekwame en geliefde figuren.'

Dit zijn inderdaad woorden, die de kwalificatie 'paniekachtig' van prof. Ridderbos begrijpelijk maken, en de gedachte komt op: loopt dr. Arntzen niet wat al te hard van stapel? In een volgend artikel hoop ik enkele van de argumenten en gegevens weer te geven waarop hij zijn aanklacht grondt.

DE CURSUSSEN THUISVERPLEGING NEMEN EEN AANVANG

(Canadian Scene) — In verschillende steden en dorpen in Canada nemen deze maand de cursussen in verpleging aan huis een aanvang; en in elke plaats, met genoeg belangstelling voor een dergelijke cursus, zullen ze worden georganiseerd. Bovendien worden er speciale handleidingen beschikbaar gesteld voor niet-Engelssprekende leerlingen, die in hun eigen taal zijn gedrukt.

Deze cursussen over de verpleging in het gezin worden in 52 landen gegeven en willen er voor zorgen, dat tenminste één lid van het gezin weet hoe in geval van een ongeluk, of bij plotselinge of chronische ziekten, te handelen.

In de afgelopen twee jaar zijn er ook, en met veel succes, dergelijke cursussen voor mannen gehouden en men hoopt dat ook dit jaar weer vele mannelijke gezinsleden zullen opdagen.

Verdere inlichtingen worden U gaarne door uw plaatselijke afdeling van het Rode Kruis verstrekt.

CALVINIST - CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra.

Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.

Calvinist-Contact is published Friday every week.

Closing date: Saturday before date of issue.

Subscription price: $5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoints of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Mannenpraat

•

Verkiezingsmijmeringen

Zo is er dus in ons land weer een verkiezingsstrijd begonnen en daarmee tegelijk ook is er weer de vraag waarmee velen van ons geplaagd worden: "Op wie moet ik stemmen?"

Ik ben niet van plan en ook niet in staat om die vraag in het algemeen te beantwoorden. In een verkiezingstijd is het onder ons nog maar al te vaak zoals het was in de tijd van de Richteren: "Ieder doet wat goed is in zijn ogen".

Op politiek terrein zijn wij net als de Israëlieten van toen, het ontbreekt aan goede leiding. Politiek gesproken zijn we nog steeds landverhuizers en daklozen. Er is de laatste tijd in Calvinist-Contact nogal eens geschreven over het al of niet noodzakelijke van het hebben van een eigen politieke partij. Als ik het goed begrepen heb dan werd daarin het advies gegeven om zich bij bestaande politieke partijen aan te sluiten. Er moest dan echter wel aan zekere voorwaarden worden voldaan. De voornaamste van die voorwaarden was dan dat men in die politieke partij als Christen moest kunnen leven en ook moest het mogelijk zijn om te getuigen van de Christelijke beginselen, zoals we denken dat dit in overeenstemming met de Bijbel moet. Als dat niet zou kunnen, dan verviel daarmee tegelijk de mogelijkheid, en we zouden er aan kunnen toevoegen: ook de geoorloofdheid, om zich bij een dergelijke politieke partij aan te sluiten. Ik moet eerlijk zeggen, dat ik die artikelen die daarover in ons blad zijn verschenen met belangstelling heb gelezen, maar dat ik er niet veel wijzer van geworden ben. Het was alles nogal vaag en weinig concreet. Ik moest daaraan weer denken, nadat ik gisteravond de eerste vergadering van deze verkiezingscampagne had bijgewoond.

De politieke partijen schijnen pas weer tot nieuw leven te komen in dit land als er weer wat te beleven en te bestrijden valt, en als er weer politieke zetels in de waagschaal gesteld worden. Zo is het althans hier in "the Sunparlor of Canada".

Hoe het op andere plaatsen gesteld is weet ik niet zo goed, maar ik verwacht, dat het niet veel anders zal zijn. Zodra er een verkiezing op komst is, wordt met veel gesteun en gekraak de partijmachine weer op gang gedraaid. En dan duurt het vanzelf wel even voordat die op volle toeren loopt. Soms gebeurt het ook, dat er eerst nog nieuwe onderdelen (in de vorm van nieuwe partij-functionarissen, omdat men de oude niet meer vertrouwt of ook omdat die niet meer willen) in gezet moeten worden.

Nu, ik had de eer zo'n reparatie-vergadering bij te wonen. Er waren ongeveer 50 aanwezigen die weken vantevoren en ook nog een paar dagen vantevoren door persoonlijk schrijven en in de plaatselijke bladen waren uitgenodigd om te komen. En de leiders van die vergadering waren "overwhelmed and delighted about the big crowd" die was gekomen.

Persoonlijk vond ik de opkomst maar matig, al moet ik er bij zeggen, dat ik het wel eens minder heb gezien.

Alle aanwezigen werden direct beschouwd als leden van de partij. Het werd hun niet gevraagd of ze dat wilden zijn, men ging er blijkbaar van uit dat hun komen naar de vergadering voortkwam uit een hartelijke instemming met doel en streven van de partij. Er moest een heel nieuw bestuur gekozen worden en alle aanwezigen die willen mochten ook meestemmen. Het was een ruimte van hart, die enerzijds weldadig aandeed, maar anderzijds toch wel gevaarlijk kon zijn. Discriminatie werd er niet toegepast en van "fat man's misery" wisten ze niet. Het stemmen nam nogal enige tijd in beslag. Om de perioden van stilte gedurende het tellen van de stemmen door een comitee wat te overbruggen, werd iemand ingeschakeld, die nogal rad van tong gebleken was tijdens het eerste gedeelte van de vergadering. Hij gebruikte die tijd om "jokes" te vertellen, die een daverend applaus uitlokten, maar niet om hun geestigheid of humor. Het was meer om hun ruwheid, moest ik wel denken. Maar voor een Christen moeten ze pijnlijk zijn geweest, omdat er in gespot werd. Waarschijnlijk wel niet met opzet om een Christen pijn te doen, maar zo maar gedachteloos en onbewust. Dat maakt het eigenlijk nog erger. Ik zat er toen aan te denken, hoe ik me ooit thuis zou kunnen gevoelen in zulk een kring. En ook hoe ik het zou moeten aanleggen om tegen een dergelijk laag-bij-degrondsgedoe te protesteren. Ik besloot om en van de bestuursleden onder vier ogen van mijn protest daartegen in kennis te stellen. Sommigen van hen, dacht ik, zullen me kunnen begrijpen, maar in de vergadering (dat voelde ik scherp aan) was daarvoor geen begrip geweest.

Wat ik met dit alles zeggen wil is dit. Het zal ontzettend moeilijk zijn voor onze mensen om zich aan te sluiten bij de bestaande politeike partijen. En de voornaamste reden daarvoor is dat het ontzettend moeilijk zal zijn om ons Christendom daar te kunnen beleven.

Natuurlijk is het wel mogelijk dat het plaatselijk wat verschilt. Beter of ook minder. Uiteindelijk maakt het ook maar weinig verschil tot welke partij men toenadering zou proberen te zoeken. Om het nu maar eens heel plat te zeggen: "Het is alles één pot nat," plaatselijke uitzonderingen dan daargelaten.

Ik weet wel, dat velen reeds tot deze conclusie gekomen zijn en ze zullen daarom zeggen: dat wisten we al lang, vertel liever wat nieuws. Ik wou dat ik het kon. Ik wou dat ik kon verhalen van grote activiteit om te komen tot een eigen politiek tehuis. Dat het einde van onze omzwervingen op dat terrein in de naaste toekomst verwacht kon worden. Dat we in eigen kring ons konden bezig houden met de bestudering van de politieke vraagstukken bij het licht van de Schrift.

Zijn dat verkeerde wensen? Getuigt dat van een verkeerde opvatting van het gevleugelde woord van Groen van Prinsterer: "In ons isolement ligt onze kracht"? Waren er dan in die tijd in Nederland ook geen politieke partijen waar wel onderdak te vinden was en waar desnoods ook Christenen welkom waren? Toch stichtte Groen van Prinsterer een zelfstandige Anti-Revolutionaire of Christelijke Historische Partij. En hij nam daardoor zelfs het risico om een veldheer zonder leger te zijn. Maar is hij door de latere geschiedenis niet in het gelijk gesteld? Is zijn kijk op de dingen toch niet gebleken een profetische blik te zijn geweest? Niet ieder zal dit nazeggen, sommigen spreken het wellicht tegen. Maar toch, ik kan het niet nalaten om deze verkiezingsmijmeringen even door te geven.

C. Overgaauw

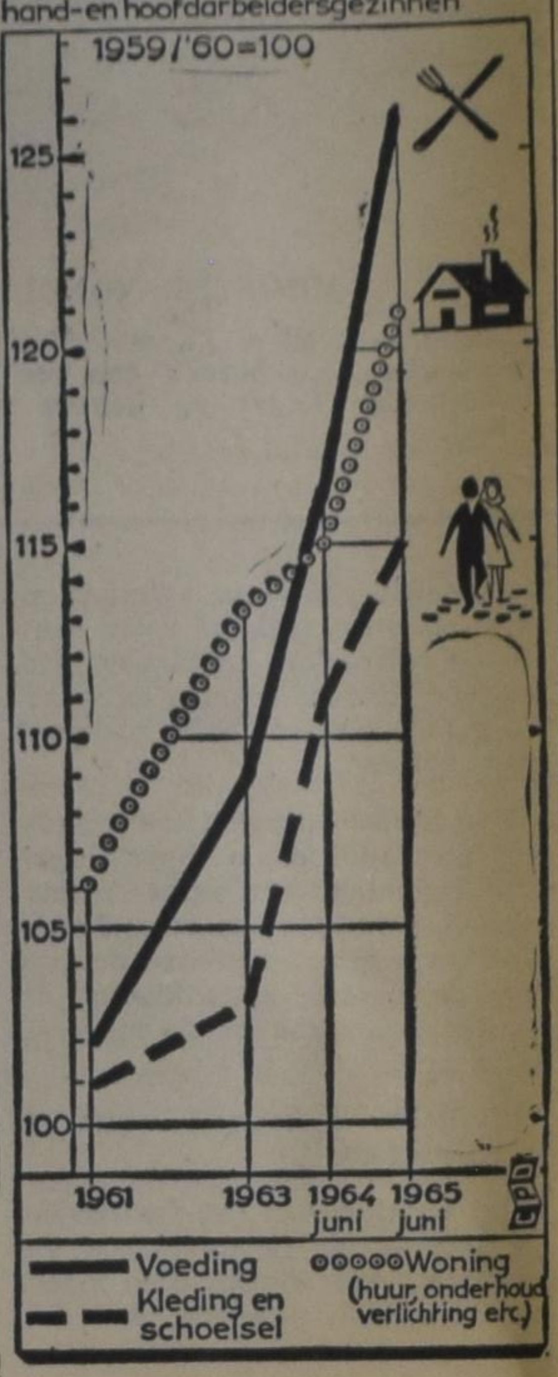
Naschrift:

Toen ik Mr. Overgaauw's Politieke Mijmeringen doorgelezen had, dacht ik bij mijzelf: Zouden we ook maar niet een beetje aan Politiek gaan doen op onze M.V.'s?

T. Schinkel

ETEN, WONEN EN KLEDEN WORDT STEEDS DUURDER

Prijsindex v.h. levensonderhoud voor hand- en hoofdarbeidersgezinnen

DE KOSTEN VAN LEVENSONDERHOUD IN NEDERLAND

In welk een mate de kosten van levensonderhoud in Nederland stijgen toont onze grafiek. Het eten, wonen en kleden in Nederland wordt steeds duurder. In de grafiek geven wij een overzicht van de stijging der prijsindex voor voeding, woning, kleding en schoeisel van 1961 tot en met juni 1965. Een en ander naar berekeningen van het CBS. Sedert begin van dit jaar is de post voor kleding en schoeisel het sterkst gestegen. Deze index was in januari van dit jaar 104 en was in juni gestegen tot 115. Over de gelijke periode zijn de prijzen voor de sektor voeding met 11 punten gestegen. Vooral aardappelen, groenten en fruit, en brood vertoonden prijsstijgingen.

Het aardgas in Nederland

De ontdekking van aardgas in de provincie Groningen heeft ingrijpende gevolgen gehad. Momenteel wordt een pijpleiding gebouwd over geheel Nederland door de Gasunie, een onderneming, waarin de Staatsmijnen, de Staat der Nederlanden zelf, de Shell en de Esso maatschappijen aandelen hebben. Deze Gasunie heeft het monopolie voor de gasdistributie.

Men verwacht dat tegen het einde van 1966 geheel Nederland kan worden voorzien van aardgas. De kosten om dit te bereiken zullen ongeveer $240 miljoen bedragen. De gasleiding wordt gelegd door een combinatie van Nederlandse, Franse en Amerikaanse ondernemingen, en het merendeel van de benodigde pijp wordt gekocht in de landen van de Common Market (E.E.G.).

Men gaat systematisch te werk. Zodra een bepaald gebied is aangesloten op het landelijk net, worden de gastoestellen omgebouwd voor aardgas. De kosten voor deze omschakeling worden plaatselijk gedragen. Zo zal de stad Amsterdam aan deze omwenteling een bedrag van ongeveer $18 miljoen moeten besteden.

Een der gevolgen zal zijn, dat de centrale verwarming, die in Noord-Amerika haast een vanzelfsprekendheid is, ook Nederland in korte tijd zal veroveren. Dit brengt niet alleen groter camfort met zich, maar de kosten van verwarming zullen belangrijk dalen. En men vertrouwt, dat er voorlopig genoeg aardgas in de bodem te vinden is. Groningen wordt beschouwd als het op een na grootste reservoir van aardgas in de wereld. Men weet namelijk nog niet met zekerheid vast te stellen hoeveel de bodem wel verborgen houdt.

Behalve het gemak en het voordeel, dat de Nederlandse bevolking zelf van dit aardgas zal hebben, is het een aanwinst voor de exportmarkt. Er zijn reeds uitvoercontracten gesloten met Duitsland en België, terwijl over meer contracten wordt onderhandeld.

TORONTO BOARD OF EDUCATION

Avondscholen voor Nieuw-Canadezen

BLOOR COLLEGIATE INSTITUTE
1141 Bloor St. W.
(nabij Dufferin)
(Maandag, Dinsdag, Woensdag en Donderdag)

CENTRAL HIGH SCHOOL OF COMMERCE
570 Shaw Street
(ten Z. van Harbord)
(Maandag en Woensdag)

EASTERN HIGH SCHOOL OF COMMERCE
16 Phin Ave. (nabij Chatham)
(Maandag, Dinsdag, Woensdag en Donderdag)

HUMBERSIDE COLLEGIATE INSTITUTE
280 Quebec Ave.
(nabij Humberside)
(Maandag en Woensdag)

KING EDWARD SENIOR PUBLIC SCHOOL
Bathurst St. (juist ten N. van College St.)
(Maandag, Dinsdag, Woensdag en Donderdag)

OAKWOOD COLLEGIATE INSTITUTE
991 St. Clair Ave. W.
(nabij Oakwood)
(Maandag en Woensdag)

NORTH TORONTO COLLEGIATE INSTITUTE
17 Broadway Ave. (1 straat ten N. van Eglinton, ten O. van Yonge St.)
(Maandag en Woensdag)

PARKDALE COLLEGIATE INSTITUTE
209 Jameson Ave.
(ten Z. van Queen West)
(Maandag en Woensdag)

PARKWAY VOCATIONAL SCHOOL
(Maandag en Woensdag)
1 Danforth Avenue. (ten Oosten van Viaduct)

INSCHRIJVING

Inschrijving zal in de bovengenoemde scholen plaats vinden op 20, 21, 22 September om 7 uur n.m.
Het Inschrijvingsgeld bedraagt $5.00.
De lessen beginnen op 27 September, 1965 om 7.30 uur n.m.

CURSUSSEN

EERSTE JAAR —
Vereenvoudigd Engels voor beginners — spreken en lezen;
TWEEDE JAAR —
Spreken, Lezen en Schrijven;
DERDE JAAR —
Convensatie, Lezen, Schrijven, Burgerschap, Engelse compositie op het niveau van VII - VIIIe klasse;
VIERDE JAAR —
Conversatie, Engelse Compositie en Grammatica — VIII - Xe klasse niveau;
Derde en vierde jaars leerlingen kunnen proefwerk voltooien voor Klasse VIII positie.
ENGELS VOOR TOELATING TOT UNIVERSITEIT —
Leerlingen die Engels op het niveau van de Xe Klasse beheersen en die het voornemen hebben om naar de universiteit over te gaan dienen zich in te schrijven op Bloor Collegiate Institute.
GELEGENHEIDSCURSUS —
Leerlingen die Engels spreken, doch onderricht in lezen, schrijven, spellen en rekenkunde, I - VIe Klasse, behoeven, dienen zich in te schrijven op Bloor Collegiate Institute of Parkway Vocational School.
VEREENVOUDIGD ENGELS —
Een wetenschappelijk ingedeelde cursus voor Nieuw-Canadezen in lezen, spreken en schrijven van Engels; Actuele Zaken; Naturalisatie Voorlichting; Canada en haar volk; Groepsbesprekingen; Zichtbare Hulpmiddelen; Cursussen voor verschillende graden van prestatie.
Verdere inlichtingen kunnen worden verkregen bij de betrokken scholen des avonds na 20 September.

GRAHAM M. GORE, Onderwijsdirecteur
JOHN V. MILLS, Voorzitter

UNIONVILLE STUDY CONFERENCE

September 24, 25, 26, 1965.

under the joint sponsorship of the
ASSOCIATION FOR REFORMED SCIENTIFIC STUDIES
and the
FEDERATION OF CALVINISTIC UNIVERSITY CLUBS

Speakers:
Dr. H. VAN DER LAAN, "The Physical Sciences".
The Rev. M. VRIEZE, "The Community Idea in Canada".

Registrar:
Mr. D. Zeyl,
645 Elizabeth Ave.,
Sarnia, Ont.

This Conference presents opportunities for Christian fellowship, recreation and Christ-directed instruction by capable and dedicated Christian scholars.

Public Meeting

COME AND HEAR

the Rev. M. VRIEZE

"DEMOCRACY: CANADA'S 20TH CENTURY IDOL"

Friday, September 24 at 8 p.m.

CHERRY HILL FARM, UNIONVILLE, ONT.

A.R.S.S. Public Rally

Hear Dr. H. Evan Runner

CHRIST'S CALL:

Reformation in Learning

Business Session 10:00 A.M.
Public Rally 1:30 P.M.

October 9th, 1965

REHOBOTH CHRISTIAN REFORMED CHURCH
TORONTO, ONTARIO

Sponsored by the Association for Reformed Scientific Studies.

De Noordkust van Quebec: Het land van het ijzer

(Canadian Scene) — Door de noordkust van Quebec is Canada thans op de vijfde plaats gekomen in de rij van ijzererstproducenten, achter Rusland, Amerika, Frankrijk en China. Nog slechts tien jaar geleden kwam het ijzererts in Canada pas op de zesde plaats onder de metaalhoudende delfstoffen, wat haar produktie in dollars betreft. Thans is het op een na de belangrijkste delfstof, slechts overtroffen door het nikkel, en allemaal omdat er mannen zijn geweest met fantastische ideeën, die de moed hebben gehad, deze ideeen in daden om te zetten in een afschrikwekkend en onaanlokkelijk deel van ons land.

Toen men vijftien jaar geleden zich in ernst met de noordkust begon bezig te houden, bestonden er nog slechts enkele wegen en helemaal geen spoorwegen en slechts in de grootste nood werden de vissersplaatsjes door schepen aangedaan. Dit land van rots, moeras en dennebomen was sedert de laatste gletscher meer dan duizenden jaren geleden verdwenen, in aanzien nog niet veel veranderd. Toen werd er ijzer ontdekt! En weldra rezen er 4 nieuwe steden uit de grond! Twee spoorwegen werden aangelegd om het ijzerland met de bewoonde wereld in verbinding te stellen. Het slaperige dorpje Seven Islands met een bevolking van 600 zielen veranderde in een bloeiende havenplaats met splinternieuwe maatschappijwoningen. Meer dan 100.000 mensen, d.w.z. bijna driemaal zoveel als de bevolking van 1950, profiteren nu van de schatten van dit rijke gebied, in de vorm van hout, delfstoffen en waterkracht.

Tegen het einde van dit jaar hoopt Canada een produktie van 40 miljoen ton ijzererts per jaar te hebben bereikt, waarvan dan het overgrote deel van de toename voor rekening van de Noordkust komt. Dat betekent een half biljoen dollar per jaar meer voor onze economie; een latente bron van ruwe grondstoffen voor het nieuwe hoogovencomplex van Quebec en de vervanging van de staalimport uit de V.S., die onze handelsbalans zo ongunstig beïnvloed. Iedere inwoner van Canada zal er direct of indirect wel bij varen, dat de Noordkust is opengelegd.

POTAS, NOG EEN EERSTE PLAATS VOOR CANADA

(Canadian Scene) — Binnen vijf jaar zal Canada de eerste plaats hebben bereikt als producent van een van de meest essentiële delfstoffen van de wereld — potas. Volgens berekeningen hoopt Canada in 1970 in staat te zullen zijn 10,7 miljoen ton potas per jaar te produceren, tegen naar schatting 3.6 miljoen ton voor op een na de grootste producent, de V.S. Het overgrote deel van de Canadese potas wordt momenteel uitgevoerd naar de V.S., met kleinere hoeveelheden naar Japan, Zuid-Amerika en Europa. Het feit dat de lagen in Saskatchewan in verhouding zo ontzaglijk veel rijker zijn dan alle anderen in de wereld, geeft ons een geweldige voorsprong wat de kostenberekening betreft, zelfs in leveringen aan landen, die nog een andere producent in de buurt hebben.

Beelden van en uit

NEDERLAND

☆

De Ogen Open

"Wie het weer beheerst, beheerst de wereld" — zei Prof. Dr. Bleeker, Directeur van het Koninklijk Meteorologisch Instituut te De Bilt, in een vraaggesprek voor de radio.

Kan de mens het weer beheersen, hebben de atoombom-explosies gevolgen (ongunstige) voor de weersomstandigheden en welke invloeden beheersen het klimaat?

Het spreekt vanzelf? dat "the men in the street", die zo gauw met hun oordeel klaar zijn, belang stellen in dit soort uitzendingen.

Te meer waardevol is deze voorlichting, indien — zoals bij Prof. Bleeker — een werkelijk wetenschappelijk man aan het woord is. Hoe valt de bescheidenheid en de voorzichtigheid van zulk een eerste-rangs figuur op, in tegenstelling met al te boude woorden, die annex aan de "nieuwe" tijd over ons arme hoofd worden uitgegoten.

Wat vertelde Prof. Bleeker nu?

Dat de energie, die bij een atoom- of waterstofbom-explosie vrij komt, nog slechts een peuleschilletje is vergeleken bij die van onweer, om niet te spreken van de krachten van een wervelstorm. Ik meen dat hij zeide, dat een Betsy of een Shirley, die tien dagen aanhoudt, in staat zou zijn voor de energievoorziening van Amerika te zorgen, gedurende een miljoen jaren. Hij geloofde dan ook niet, dat de menselijke activiteiten op nucleair gebied invloed hadden op het weer, al zou het mogelijk zijn plaatselijk tot resultaat te komen. Inpoldering, bebossing en ontginning (denk slechts aan het opschuiven van de tarwegrens in Canada) hebben ontegenzeggelijk invloed op het klimaat en het is niet uitgesloten, dat in de nabije toekomst, menselijk ingrijpen langdurige droogte en overtollige regenval kan afremmen. Zelfs van de Delta-werken, het afsluiten van de zee-armen, wordt een gunstige invloed op het weer voor de Zeeuwse en Zuidhollandse eilanden verwacht.

Anderzijds leren een uiteenzetting als van Prof. Bleeker en de gegevens in het laatste decennium verkregen van satellieten en ruimtevaart, welke geweldige krachten in de Schepping gebundeld zijn. De feiten, vroeger verondersteld, nu empirisch verkregen, moeten bij elke ongelovige toch wel de twijfel doen rijzen aan het ontstaan van aarde en planeten buiten een Creator om.

In het Oude Testament weerklinkt telkens het refrein: "De Here, die hemel en aarde geschapen heeft". Daarin weerspiegelde zich de Majesteit God's. De astrologen van de antieke wereld wisten meer dan wij vaak veronderstellen, doch vandaag met de beschikking over een instrumentarium, waardoor een gesprek boven de aarde met diepzeeduikers onder de zeespiegel mogelijk is, is de verbazing en de bewondering nog groter en de reden voor de lofprijzing God's veelvuldiger. En bij alle kunnen van de huidige mens op natuurkundig gebied de noodzaak voor ootmoed en bescheidenheid te sterker.

MINISTER VONDELING OP EXCURSIE

Een groep journalisten is begin september j.l. met Minister A. Vondeling op excursie geweest naar enkele Domeinterreinen. Zo bracht het gezelschap een bezoek aan een dump in Soesterberg, waar een groot aantal afgedankte motorrijtuigen van het Nederlandse Leger op kopers wacht. Als aanvulling voor een aardige groepsfoto deden de oude motoren het nog best.

Te meer waar menselijke hoogmoed in onze wereld rondwaart op schier elk gebied.

De decadentie op menig terrein, wordt voorgedragen als kunst en cultuur.

De beschrijving die Paulus ons in zijn brieven geeft van de verwording tijdens de toen nog betrekkelijke bloeitijd van het Romeinse Rijk, past in velerlei opzicht op onze tijd, in veler ogen een geheel andere en nieuwe tijd, waarvoor andere normen en waarden gelden, dan een halve of kwart eeuw geleden.

Men behoeft dit niet toe te spitsen op traditionele opvattingen over bepaalde menselijke levensvormen, die altijd aan verandering onderhevig zijn, om niettemin met zorg de huidige ontwikkeling in wat men dan gaarne de moderne tijd noemt, gade te slaan.

Dit geldt de kerk, de staat en de maatschappij.

Het wrikken aan het fundament der kerk onder fraaie leuzen tot benadering van de moderne mens, kan niet anders leiden dan tot geestelijk verval.

De Staatsdwang, die misschien in Canada minder is dan in Europese landen, loopt tenslotte uit op: de creatie van een oncontroleerbare bureaucratie of/en de verzwakking van de persoonlijke verantwoordelijkheid van de burger.

Een betrekkelijk eenvoudig wetje, pas behandeld in de Eerste Kamer der Staten Generaal, gaf hier weer blijk van.

Wij spreken van een z.g. natte mijnwet.

D.w.z., er wordt gezocht naar olie en gas in het Continentaal Plat, in de bodem van de Noordzee tussen Nederland en Engeland.

Sinds in Nederland olie en vooral rijke gas reserves zijn gevonden, werpen vele grote olie-ondernemingen zich op dit onderzoek en worden miljoenen guldens voor deze exploratie aangewend. Sinds de jongste Kabinetscrisis en het toetreden van socialisten tot de Regering, is de wet die dit regelt, gewijzigd in die zin, dat de Staat kan deelnemen in een eventuele exploitatie. De Socialistische minister van Economische Zaken, J. M. den Uyl, ondervond reeds in de Tweede Kamer tegenstand en men noopte hem tot de toezegging, dat telkens bij afzonderlijke wet, dus met goedkeuring van de Staten-Generaal, over die deelneming zou worden beslist.

In de Eerste Kamer zei de Anti-Revolutionaire Senator **Prof. Dr. Jelle Zijlstra,** dat de minister de staatsdeelneming ziet als een instrument van economische politiek. Ook zonder participatie komt de Staat wel aan zijn trek. Hij voegde er aan toe: "Hoe ver de minister zich in de toekomst verder op het socialisatiepad zal begeven, zal ik met argusogen blijven volgen."

Er is nog een ander voorbeeld.

Wij hadden dit jaar een vreselijk natte zomer.

De gevolgen voor de veehouders in de lage gebieden en ook voor de akkerbouw zijn ongunstig. Het gros van de veehouders profiteerde echter van de overvloedige grasgroei, hield extra vee aan, waardoor de prijs van slachtvee duur bleef en een stroom van melk tegen door de Staat gegarandeerde prijs werd afgeleverd.

Resultaat, dat we met een opslag van 130 miljoen pakjes boter zitten. Nu eerst gaat het Productschap denken aan verlaging van de prijs. Het Nederlandse volk mocht voor de verse boter een hoge prijs betalen, waardoor velen overgingen op margarine. Nu men met een overschot blijft zitten, drukken de opslagkosten en moet men straks proberen tegen verlies te oude boter aan het binnenland kwijt te raken.

De boeren krijgen voor de melk geen cent minder; het landbouw-egalisatiefonds is er weer goed voor. Wat dus minder drukt op het huishoudboekje, vindt de belastingbetaler terug op het belastingbiljet.

Het lijkt wel Russisch!

Geen wonder, dat Prof. Zijlstra blijft volgen met argus-ogen. Doch het is niet enkel dit incidentele geval. Heel het beleid is doortrokken van staatssocialistische tendensen en een blad als Trouw voert hier propaganda voor.

Daarom dient het Nederlandse volk de ogen wijd open te hebben.

Cn.

DE HANDELS-BOYCOT TEGEN ZUID-AFRIKA ZONDER UITWERKING

De handelsboycot van de Oost-Afrikaanse staten tegen Zuid-Afrika heeft geen succes gehad, en heeft de positie van de Zuid-Afrikaanse regering misschien versterkt, werd hier gezegd door de Anglikaanse bisschop van Johannesburg, Zijne Hoogwaardige Leslie Stradling.

Hoe meer de Zuid-Afrikaners voelen dat de wereld tegen hen is, hoe sterker de steun wordt van bepaalde leden van de blanke bevolking voor de tegenwoordige Zuid-Afrikaanse regering, zei hij in een vergadering.

Hij suggereerde dat een weg om beter begrip te wekken en vooroordelen weg te nemen zou zijn het bevorderen van een meer "gaan en komen" tussen bewoners van Zuid-Afrika en andere landen.

Target, het Oost-Afrikaanse christelijke weekblad, steunde de oproep voor een grotere uitwisseling en gaf als commentaar dat een opnieuw overwegen van de tegenwoordige boycot politiek gewenst is, maar voegde daar aan toe: "Onze eigen mening is dat als een handelsboycot algemeen toegepast werd en gehandhaafd door de Verenigde Naties, het mogelijk zou zijn het fort van de apartheid ineen te doen storten — zelfs zonder geweld. De diplomatieke inspanningen van de Afrikaanse regeringen moeten voortgaan om op dit doel gericht te zijn. (I.C.N.)

IK WIL GEEN KIND PER LUCHTPOST

door M. Van Nuis-Zuidema

(37)

Emi is nu helemaal rustig, als de anderen langs hen heen gaan om afscheid te nemen. Stuk voor stuk en haast zonder ontroering kijkt ze allen in de ogen, die vaak nat van tranen zijn. Alleen vader en Ank gaan mee naar beneden, tot aan het podium.

Dat wordt het moeilijkste ogenblik, weet Emi, terwijl ze geen woorden meer heeft en alleen maar Anks arm stevig kan drukken. Er valt ook niets meer te zeggen. Gisteravond, samen op Anks kamer, hebben ze het laatste uitgepraat.

Het afscheid van Ank is een wond in Emi's hart. Naast een stewardess gaat ze haastig vóór Ted en de kinderen naar het gereedstaande busje, dat hen naar het vliegtuig zal brengen. Maar voor ze instapt draait ze zich nog eenmaal om en kijkt naar boven. Ze staan er allemaal en zwaaien met zakdoeken en sjaals, maar in de verwarring van het ogenblik kan Emi niet één gezicht duidelijk onderscheiden. Ze kijkt om naar vader, die daar staat met Ank naast zich. Ank heeft haar hand omhooggestoken, haar gezicht is een dappere lach.

Het busje rijdt al. Emi probeert nog naar boven te zien, maar ze zijn afgedraaid en dan is daar het diep teleurgestelde stemmetje van Louitje, dat de spanning van dit ogenblik oplost in een toegeeflijke lach: "Maar mammie, we gaan toch niet met een wagentje!"

Het is een opwindend evenement, als Emi de grasmat langs zich heen ziet schieten en opeens merkt dat ze "los" is van de aarde. Dat alles in steeds sneller tempo en in steeds kleiner formaat onder haar verdwijnt. Dat ze nog net iets ziet van een paar huizen, stukjes land in onregelmatig mozaïek samengevoegd. Een streep water; op een smal lint een paar autootjes, kleiner dan dinky toys.

Dan opeens is er niets dan wasem om haar heen. Damp. En door het geraas van de motoren heen zegt een stem: "Nu zijn we in de wolken!" maar een ogenblik later kijkt ze ook daar alweer op neer. En nu is het precies zoals Ank het op de film heeft gezien. Een ganse wereld van enorme, luchtige schuimklodders, rose en goudig in de gloed van de zon.

Ze vliegen met een paar onderbrekingen regelrecht naar het westen, de ondergaande zon achterna. Maar pas in Engeland verdwijnen de schuimbergen onder hen en is er heel diep, in majestueuze oneindigheid, de oceaan.

Lucht en water, met als onderbreking af en toe een enkel wolkje.

Lucht en water.

Het gedaver van de motoren...

En in Emi zingt een wijsje. Het begint steeds van voren af aan, tot het opeens tot haar bewuste denken doordringt:

> Die wolken, lucht en winden
> wijst spoor en loop en baan,
> zal ook wel wegen vinden
> waarlangs mijn voet kan gaan.

Voor mij... denkt Emi en ze kijkt naar haar kinderen. Ook voor hen. Nu denkt ze aan Ank... ook voor haar...

De dag neigt al naar de avond, als ze weer de riemen vast moeten maken en voor de laatste maal landen. Maar nog voordat ze daarmee klaar is, ziet Emi beneden zich de lichten van een stad. Een zee van licht. Wit, rood, groen, oranje! Alle kleuren flitsen door elkaar en spuiten omhoog als even zoveel fonteinen.

Het eerste contact met het nieuwe vaderland.

Dan is het weer donker en meteen de zucht van het dalen. Het is Emi, of ze in deze zucht, als het vliegtuig naar beneden giert, iets in zich los voelt scoeuren.

"We zijn er," hoort ze Teds stem boven het lawaai van de motoren uit.

"...we zijn er..." herhaalt ze voor zichzelf.

"Kinderen," spreekt ze het dan ook hardop uit, "we zijn er!"

We zijn er, en daarmee zet ze een streep onder alles wat voorbij is.

O... Merel.

Ted gaat het eerst uit het vliegtuig, het trapje af. Maar beneden keert hij zich om naar haar. En zo ziet Emi hem daar staan, z'n jas losjes over de arm. Ze ziet z'n ontroerd gezicht in het felle licht van de schijnwerpers.

Ze ziet z'n ogen, z'n handen. Ze ziet, hoe heel z'n wezen, op dit moment van het betreden van zijn werelddeel, naar haar uitgaat, en zonder dat ze het zelf merkt, laat ze, boven aan het trapje staand, Louitjes hand los om zich zo aan Ted te geven.

Maar Louitje is vlugger dan zij. Fier staat hij daar, klein ventje, rechtop op het trapje van het vliegtuig, in deze geheel nieuwe wereld. En of hij nog thuis is, op z'n eigen vertrouwde trap, roept hij:

"Vang oom... pappie!"

En Ted vangt, licht achteruit schokkend van het wilde springen, en tilt Louitje hoog in z'n armen.

Meteen glippen ook Luci en Ad langs hun moeder heen, regelrecht op Ted af. In die tijd is Emi de laatste treetjes gegaan, die nog behoren bij haar oude leven.

En zo betreedt ze, nog voor Ted zich van de kinderen kan ontdoen, alleen en wat verloren de vreemde bodem.

Door een sneeuwlandschap, zoals ook Nederland dat wel kan geven, maar wijd, alles veel wijder, rijdt John hen naar huis, waar Micky een feestelijke ontvangst voor hen heeft bereid.

Berny... het snijdt door Emi's hart. O Ank, wat had het mooi kunnen zijn!

"Er is al een verrassing voor je, Emi!" jubelt Micky, als ze met haar gasten de ruime kamer binnengaat, die naar twee kanten uitzicht geeft op de witbesneeuwde proefvelden. Er wappert iets in haar hand.

Een lichtblauw velletje luchtpost.

"Van Ank!"

"Ooh!" Emi is hevig verrast.

Sprakeloos.

Dit is het dan. Dit is het begin!

Met een weemoedig lachje en een tikje zelfspot denkt ze: En ik heb nog niet eens een doos!

Par Avion, leest ze.

By Airmail.

Einde.

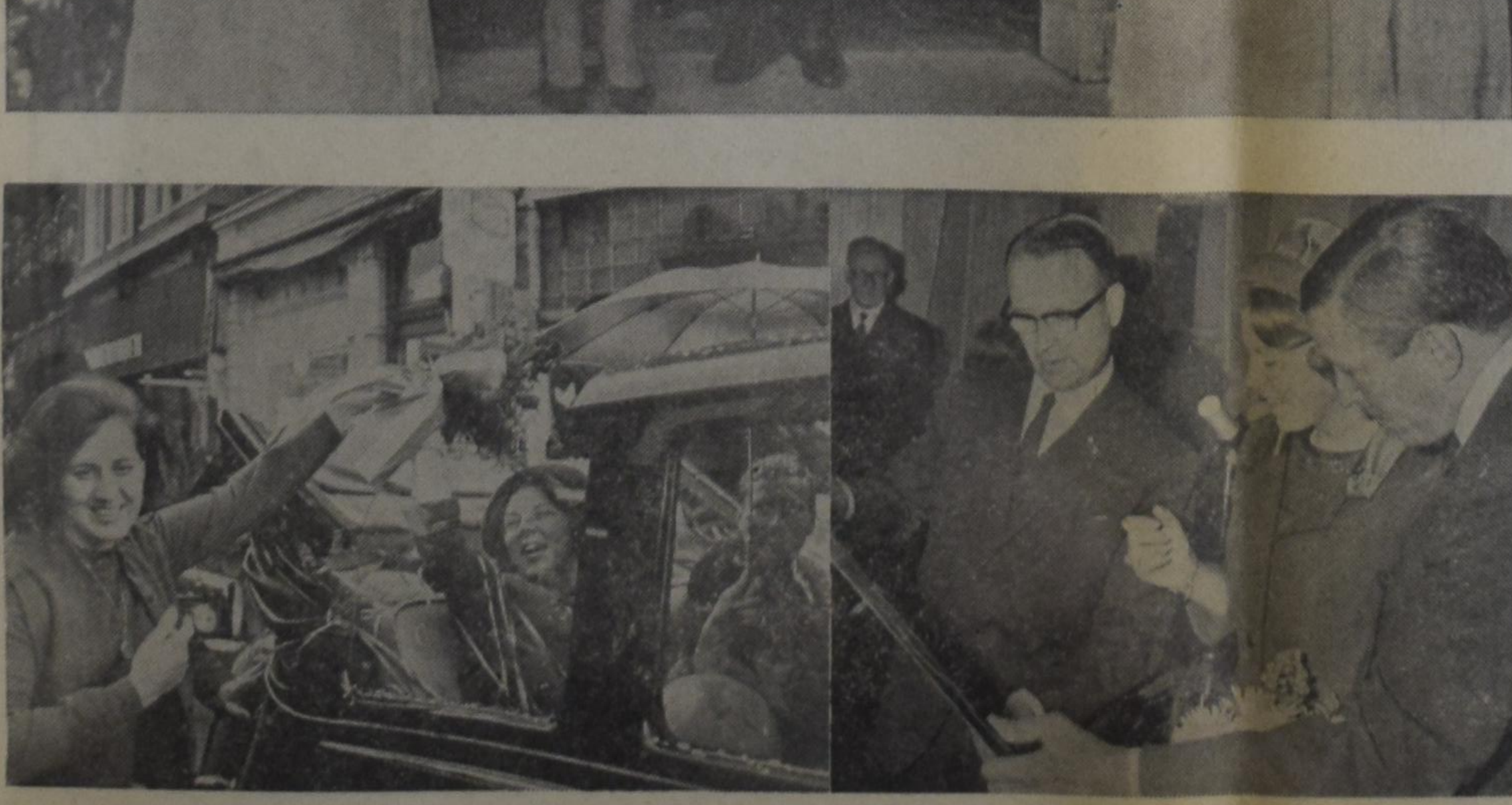
VERLOOFD PAAR TOERT DE PROVINCIES

Toen Prinses Beatrix en haar verloofde Claus von Amsberg bij hun bezoek aan Leeuwarden op 7 september het Provinciehuis verlieten stonden aan weerskanten van de uitgang meisjes in originele Friese klederdracht opgesteld.

Foto links onder: De rijtoer van het Paar door Haarlem werd een ware zegetocht, waaraan de regen geen afbreuk kon doen. Ook hier bleek een spontane, hartelijke, persoonlijke groet mogelijk.

Foto rechts onder: H.K.H. Prinses Beatrix, Claus von Amsberg en de commissaris der Koningin in Noord-Holland, mr. F. J. Kranenburg bekijken het geschenk van de provincie aan het Verloofde Paar.

Een Zwarte Afrikaner over de Rassen-Moeilijkheden in de U.S.A.

"Zouden de jongste wreedheden in Los Angeles plaats gevonden hebben, als de onbaatzuchtige staatslieden van de Amerikaanse burgeroorlog de negers een eigen staat gegeven hadden, waar zij hun eigen idealen hadden kunnen uitleven?" Deze vraag werd onlangs te Grahamstad, Zuid-Afrika, gesteld door stamhoofd Kaiser Matanzima, premier van de Transkei — het Bantoe-thuisland dat van Zuid-Afrika zelfregering kreeg.

Het stamhoofd sprak de "vereniging voor wereldzaken" van de Rhodes-Universiteit toe over het onderwerp "Waarom ik een voorstander van afzonderlijke ontwikkeling ben." Hij zei dat er in een geïntegreerde staat altijd botsingen tussen de rassen zullen zijn. Hij nam Amerika als voorbeeld en zei dat hij de Amerikaanse toestand onwenselijk voor Zuid-Afrika acht.

"Het navolgen van Amerika zou een dwaze stap zijn, want zo'n stap zou niet slechts oneindige botsingen in de heterogene gemeenschap van Zuid-Afrika meebrengen maar ook de vreedzame vooruitgang van de rassen en het land zo in de wielen rijden, dat het meer een stap achterwaarts dan een stap vooruit zal zijn.

Het Bantoeras is trots op zijn erfenis en beschouwt het niet als een zegen als de blanke politicus de Bantoes uitnodigt politiek en sociaal met de blanke gemeenschap te integreren.

De Bantoe beseft, dat de integratie van hem zal eisen dat hij zijn erfenis, die hem meer waard is dan de tijdelijke en twijfelachtige vreugde om deel te kunnen hebben aan alles wat de blanke in zijn blanke gebied geniet, zal moeten opofferen."

De hoofdminister zei, dat zoiets op de lange duur zal leiden tot de algehele vernietiging van zowel de zwarte als de blanke man en tot het ontstaan van een gemengd ras, dat misschien de slechtste karaktertrekken van blank en zwart als een nationale eigenschap zou hebben.

"Het scheppen van een nationaal karakter, door verbastering van zulke totaal verschillende rassen als de blanken en Bantoes in Zuid-Afrika, is niet alleen praktich onmogelijk maar zou ook eeuwen duren als het wel mogelijk was. Het zou bovendien een zeer onbevredigende schepping zijn.

In de politieke ontwikkeling van Zuid-Afrika is de belangrijkheid van de zwarte man meer en meer op de voorgrond getreden en gelukkig waren er blanke politici, die het besef hadden dat deze mensen een eigen plaats in het land moeten hebben.

Wetgeving over de laatste dertig jaar gaf meer erkenning aan de zwarte man, totdat met het toestaan van zelfregering aan de Transkei een hoogtepunt bereikt is.

Ik ben ten gunste van afzonderlijke ontwikkeling omdat hierdoor mijn recht erkend wordt om volgens mijn eigen cultuur en geweten te ontwikkelen. Dit geeft mijn volk de gelegenheid het eigen land zo te ontwikkelen dat het toekomstige geslachten als dragers van hun eigen cultuur kan huisvesten.

Een goede verstandhrouding tussen twee verschillende volken kan slechts bestaan als er geen gevaar bestaat dat de een de ander verdrukt of zijn veiligheid in gevaar zal brengen.

In een geïntegreerde staat zal het menselijke en sentimentele culturele element altijd rassenbotsingen veroorzaken.

Als onze zwarte broeders buiten de grenzen van Zuid-Afrika willen beseffen dat wij ons geluk, vrede en waardigheid als gevolg van afzonderlijke ontwikkeling behouden, zullen zij verdraagzamer worden tegen ons in het bijzonder en tegen de Zuidafrikaanse regering, die ons ijverig en eerlijk helpt om ons verheven ideaal te bereiken," zei stamhoofd Matanzima.

(African Express)
News Bulletin.

Geef Uw

Adresverandering

steeds tijdig op aan de Administratie van CALVINIST-CONTACT

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rate below:

Birth-announcements	$3.00
Engagement-announcements	$3.00
Marriage and anniversaries	$4.00
Notifications of death	$4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢. For "letters under number" $0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Met blijdschap berichten wij de geboorte van one zoon

DONALD CALVIN

Mr. and Mrs. Sjoerd Nic. Los.
Billy.
Cathy.
Carl.

9 september 1965.
Brockville, Ont.
182 King Street East.

With thanks to God we announce the birth of our twin boys

WAYNE EDWIN
RONALD RAYMOND

Dirk & Elisabeth Van der Ploeg.

Tuesday, Sept. 14th, 1965.
R.R. 2, Kemble, Ont.

Op 2 oktober 1965 D.V. hopen wij met onze ouders en grootouders

GERBRAND VANDERLEEK
en
GRIETJE VANDERLEEK—MANTEL

hun 35-jarig huwelijksfeest te herdenken.

Wij bidden dat de Heere hen nog vele jaren wil sparen voor elkaar en voor ons.

Hun dankbare kinderen:
Cees en Diet,
Wilma, Gordon en Henry.
St. Catharines, Ont.
Nel en Henk,
Donald, Gordon en Paul.
Hamilton, Ont.
Thea en Bob,
Robbie,
Vineland, Ont.
Piet en Joke,
Kevin, Wendy.
Ancaster, Ont.

EMPLOYMENT OPPORTUNITIES

in dairy industry and other expanding industries IN INGERSOLL. Contact: Mr. A. Benjamins, R.R. 4, Embro, Ont.

DAIRY FARM, 200 ACRES

Twelve miles north of Stratford. River on farm. Good buildings. Modern conveniences. Stable cleaner, etc. Silo. Delmar Bender, R.R. # 2, Wellesley, Ont. Phone 846 R 22.

WE HAVE A NUMBER OF

Desirable Farm Properties

FOR SALE:

$12,900 — On No. 3 Highway, consisting of good sandy gardening soil. A 1½ storey house with all conveniences, good sized barn, chicken barn and private gas well. Terms to be discussed.

$30,000 — Near Canfield we have a very attractive mixed farm for sale. The house has been rebuilt and is fully modern while the buildings are excellent and very spacious. About 30 cows can be stanchioned conveniently with room for many more, while there is also an extra barn for fattening about 200 pigs. We can certainly help you finance this farm.

$49,000 — Near Smithville — a very attractive dairy farm. Has been in the family for generations. 100 acres of very fertile soil. House and barn in excellent condition. Down payment $15,000 — balance 1 mortgage.

$85,000 — Near Canfield — a 285 acre dairy farm with modern house and excellent buildings. Stables 50 cows. Owner is forced to sell since he is getting up well in years. The farm is fully modern with all farm implements, tractor, barn cleaner, etc. Owner will take a smaller farm in as down payment. Income from milk shipment approximately $1200 monthly.

For these and others contact:—

MARTIN DEVOS
"Realtor"
119 Lock Street East
DUNNVILLE, ONTARIO
Phone 774-6710 or
Residence 774-3751

Op 14 september 1965 is in volle vrede van ons heengegaan onze lieve man, vader en grootvader

GEERT GREYDANUS,

op de leeftijd van 65 jaar.

Psalm 25 vers 10.

Clinton, Ont.:
J. Greydanus—Pebesma.
London, Ont.:
Wietske en Dirk.
John en Gertrude.
Chatham, Ont.:
Gerald en Joan.
Clinton, Ont.:
Cor en Grace.
Ben en Alice.
en kleinkinderen.

Het behaagde de Here tot Zich te nemen in heerlijkheid onze geliefde broeder en zwager

GEERT GREYDANUS,

geliefde echtgenoot van Johanna Pebesma, in de ouderdom van 65 jaar.

"Let op den vrome en zie naar de oprechte, want het einde van die man zal vrede zijn." Ps. 37:37.

Wed. L. Montsma—Greydanus, Anjum.
P. Dijkstra,
H. Dijkstra—Greydanus, Rotterdam.
P. Damsma,
N. Damsma—Greydanus, Petersburg.
L. Haasjes,
B. Haasjes—Greydanus, Clinton.
Wed. B. Greydanus—De Vries, Westergeest.
J. Greydanus,
B. Greydanus—Tilstra, Bayfield.
Tj. Tibma,
K. Tibma—Greydanus, Anjum.
C. Buruma,
B. Buruma—Greydanus, Clinton.

Clinton, 14 sept. 1965.

On September 17, 1965, the Lord, in His wisdom took from us our beloved husband and father

Mr. JOHN KLEIN-GELTINK,

at the age of 47.

Mrs. Annie Klein-Geltink, nee Grevers.
Benny.
John.
Jane.
Carl.
Gerald.
Bruce.

Knowing that God took him home is our comfort.

R.R. # 3, Tavistock, Ont.

In His wisdom the Lord has suddenly taken unto Himself our beloved brother, brother-in-law and uncle

JAN KLEIN GELTINK,

age 47 years.

Gez. 15.

Betsy Pain—Klein Geltink.
Henk Pain.
Wilma.
Ingrid.
Judith.
Yvonne.

Malton, Sept. 17, 1965.

$ 1600.— Melkgeld per maand

100 Acres Dairy Farm, loslopend vee. Pipeline milker. A self unloading silo. Bijna alle nodige machinerieën. 90 stuks vee. 10 mijl vanaf Jarvis. Vraagprijs $57.000. $15.000 down.

2½ Acres lichte grond

Stenen huis, ingericht voor twee gezinnen, van alle gemakken voorzien. 3 goede barns voor broilers. Vergunning aanwezig. 15 mijl vanaf Hamilton. Vraagprijs $34.000. $8.000 down.

JACK BYLSMA
REAL ESTATE
1607 King St. E., Hamilton, Ont.
LIberty 9-3894

---

200 Acre Dairy Farm

70 Stuks vee (Holstein). Melkcontract 1000 lbs. per dag. Goede gebouwen. Groot huis. Het machinepark (teveel om op te noemen) is in prima staat. Deze farm is nog nimmer te koop geweest. De eigenaar is genegen een hypotheek tegen 6% interest te verstrekken. Vraagprijs $66,000.00 met $20,000.00 down.

Bel of schrijf:

WM. BRUINEKOOL
R.R. # 1, JORDAN, ONT.
Telephone: Vineland 562-5697.
Vertegenwoordiger voor:
F. L. Laundry Real Estate Ltd., Beamsville, Ont.

Op 18 september, zeer onverwachts, heeft de Here tot Zich geroepen in Zijn eeuwige rust onze geliefde man, vader en grootvader

WIEBE FREERK BIJ DE LEY,

op de leeftijd van 54 jaar,

Echtgen. Antje bij de Ley—de Jong.
Margaret & Halbe Taekema.
Tina & Norman Venhuizen.
Kenneth & Marilyn bij de Ley.
Cecil & Vera bij de Ley.
Elizabeth bij de Ley & John Joosse (verloofde).
Frances bij de Ley.
Harry bij de Ley.
Anna bij de Ley.
Steve bij de Ley.
Jakey bij de Ley.
En 6 kleinkinderen.

21 september 1965.
665 Lakeshore Rd.,
Sarnia, Ont.

A GIFT FOR SOMEONE NEAR or DEAR!

☆ Books ☆ Plaques
☆ Bibles ☆ Records
☆ Cards ☆ Huguenot Cross
☆ Church and Sunday School Supplies

Phone or Write

The Book & Gift Shop
Mr. L. Krijgsman
95 Canter Blvd.
OTTAWA, ONTARIO

WIJ BIEDEN U AAN:

Twee, Combination POULTRY - HOG FARMS

No. 1 heeft 7500 sq. feet voor poultry en 1800 sq. feet voor hogs. Deze gebouwen zijn in zeer goede staat. 3 slaapkamer huis, heet en koud water. Vraagprijs $24,000.

No. 2 heeft 7000 sq. feet voor poultry en ruimte voor 230 varkens. Deze schuur is nieuw en is voorzien van selffeeders en drinkers. Ruim 4 slaapkamer huis, modern ingericht. Prijs $23,500.

Beide bedrijven zijn aan paved roads en binnen 5 mijl van school en kerk. Voor zeugenhouders is gelegenheid om een overeenkomst aan te gaan met grote zaak, welke alle afname van de produktie garandeerd en eventueel financiële hulp verleent. Vraag ons om alle inlichtingen.

VERDER HEBBEN WIJ:

No. 1. 5 acre Fruitfarm, zeer vruchtbare grond en winstgevend bedrijf met modern huis, city water, irrigatie systeem, alle machines. Met 300 ft. frontage aan de hoofdstraat. Vraagprijs $28,000.

No. 2. Plm. 15 acres gedeeltelijk vruchtbomen en open land met groot huis, ingericht voor 2 families, 1 mijl van town. Prijs $22,000.

Indien U een HUIS zoekt in deze omgeving, wij hebben een grote keuze in verschillende prijzen. Voor alle inlichtingen, schrijf of telefoneer

GERRIT OTTEN
Ph. 563-7904
P.O. BEAMSVILLE, ONT.
Agent voor
Harold Jarvis Real Estate
Grimsby, Ont.

WANNEER ZAL 'T ZIJN?

OF IS HET GAUW EEN JUBILEUM?

Als U binnenkort gaat trouwen of wanneer U spoedig een jubileum mag vieren, in beide gevallen zal het voor Uw vele vrienden en bekenden een aangename verrassing zijn, een annonce ervan in hun eigen krant, Calvinist-Contact te lezen.

Ook verlovings-aankondigingen en geboorte-advertenties worden altijd met veel belangstelling gelezen.

FARMS TE KOOP

Een 420 acre farm met desgewenst 3 ton melkcontract per dag. Deze farm is gelegen 1 mijl van een grote industriestad in W. Ontario. Twee prachtige huizen, van alle gemakken voorzien. Loafing barn, milk parlor, pijnlijn milker, 2 silo's 24 x 60, 100 stuks purebred Holstein geregistreerde koeien en een complete serie moderne machines. Het melkgeld is $200 per dag en kan gemakkelijk gebracht worden op $300 per dag.

Eveneens een 382 acre farm, gelegen aan highway 401, enige mijlen van Woodstock. Farm heeft 3 huizen en drie barns. De grote barn heeft plaats voor 80 Holstein koeien en verschillende box stalls voor jongvee. Tevens 105 purebred Holstein koeien en een complete serie machines. De oogst inbegrepen, 2400 pond melkcontract. Netto inkomen van de melk $4000 per maand.

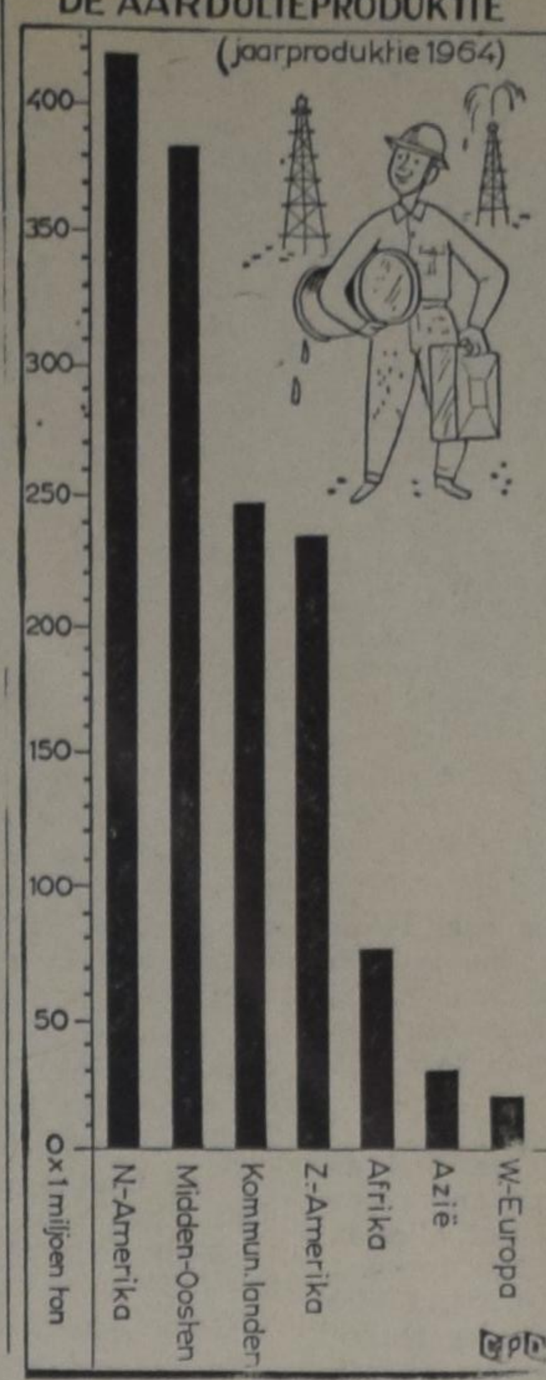
Dit zijn twee prachtige farms voor een groot gezin of partnership. Deze twee farms zijn gelegen een paar mijl van Chr. school en kerk.

Voor meer farms van 50 tot 500 acres, met en zonder melkcontract, eveneens prachtige tabaksfarms rond Woodstock, Embro, Delhi en Aylmer, schrijf of bel:

Mr. Jan Wybenga
Box 73 — Beachville, Ont
Tel. 423-6406
Vertegenwoordigt
Henri Bouckaert
REALTOR, AYLMER, ONT.

ACHT PROCENT MEER AARDOLIE IN 1964

DE AARDOLIEPRODUKTIE

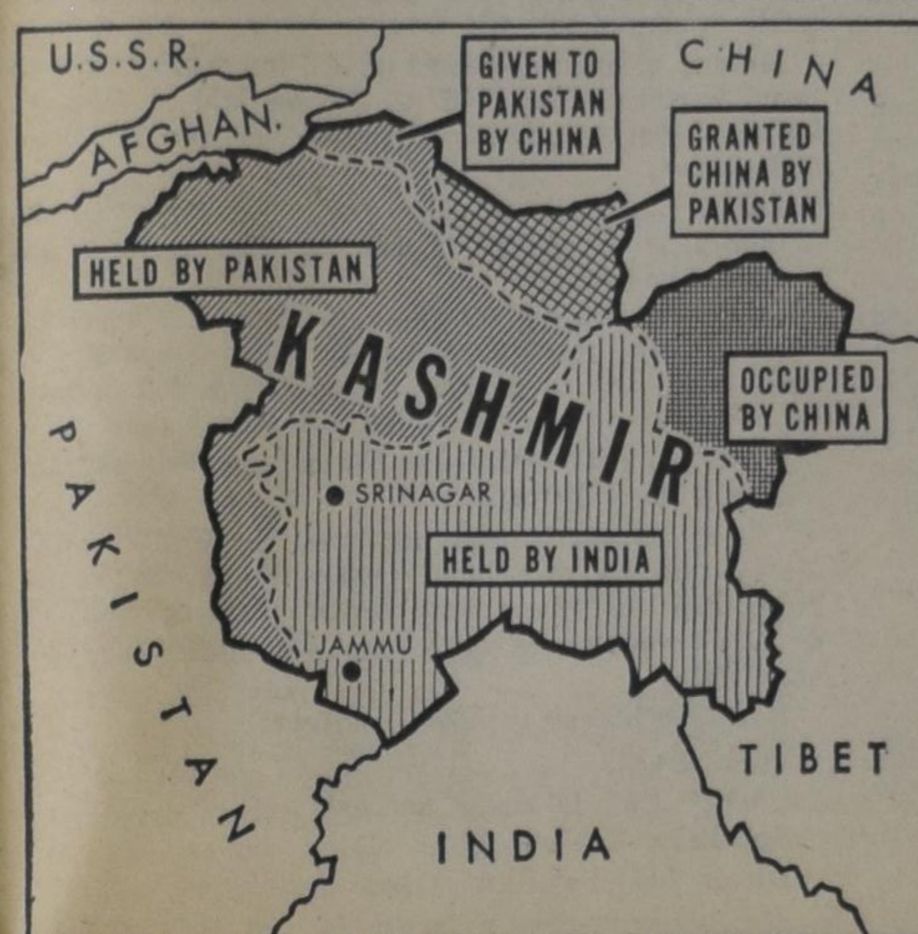

De jaarlijkse produktie van aardolie is in 1964 gestegen tot 1,4 miljard ton, vergeleken met 1963 is dit een stijging van ca. 8%. In onze grafiek geven wij een overzicht van de verdeling der wereldproduktie. Met een jaarproduktie van ruim 416 miljoen ton neemt Noord-Amerika bijna 30% van de wereldproduktie voor zijn rekening. De produktie van de Arabische landen komt met 27% van de wereldproduktie op de tweede plaats. West-Europa speelt maar een kleine rol in de oliewereld, jaarlijks komt hier 20 miljoen ton aardolie naar boven, waarvan Nederland ruim 2 miljoen ton voor zijn rekening neemt.

De kommunistische landen hebben bijna 18% van de wereldproduktie. Hoewel het aandeel van Afrika in de wereldproduktie vrij gering is blijkt dat dit werelddeel t.o.v. 1963 zijn olieproduktie bijna heeft verdubbeld.

DAIRY FARM

236 Acres as a going concern, with 55 head of Holstein cattle. Full line of new machinery. Over $1,000 monthly milk cheque. Good buildings. Asking $65,000. Terms. Call: John F. De With, Realtor, Bowmanville, Phone 623-3950.

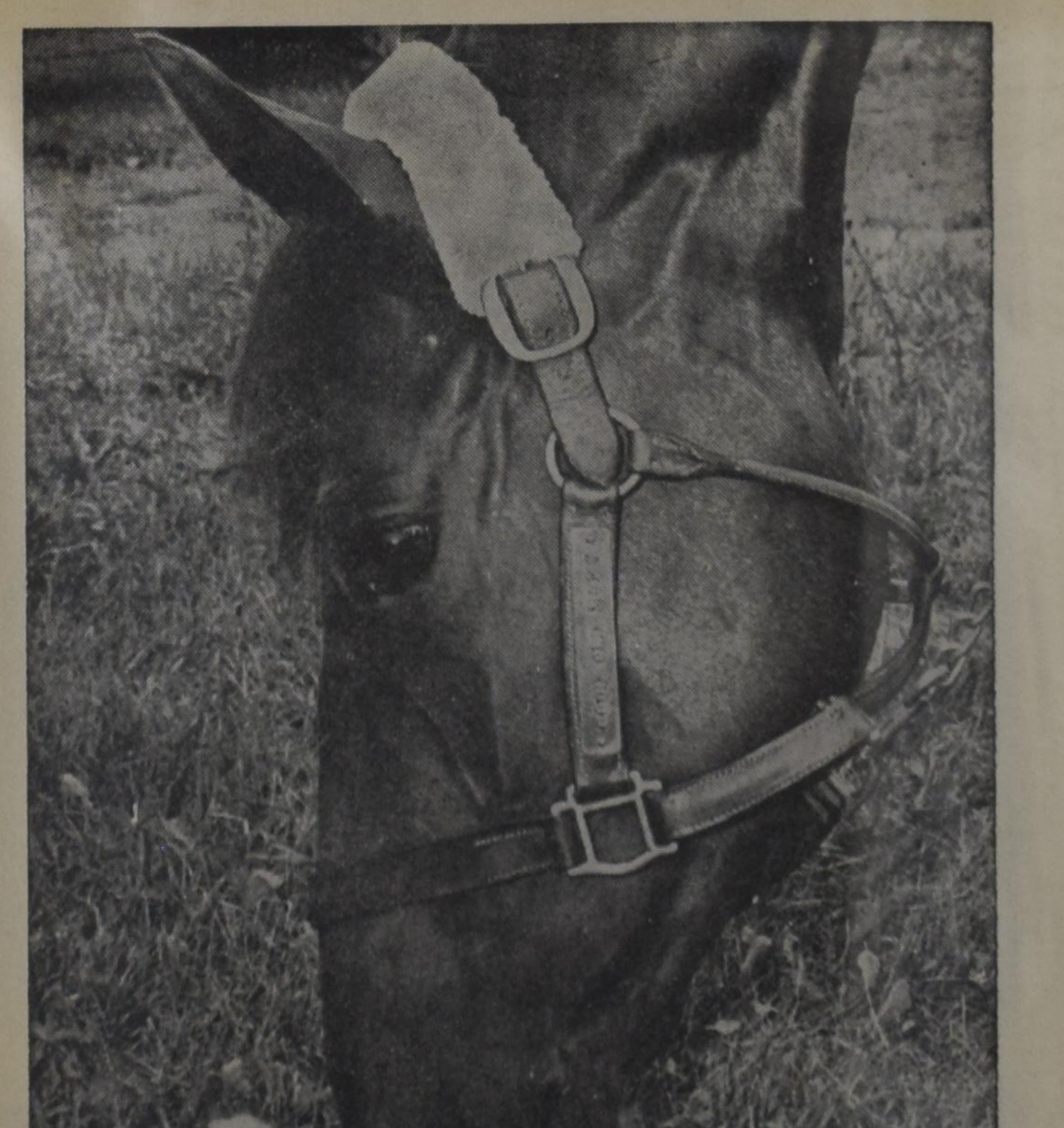

Betwist Gebied

...Nevenstaand kaartje geeft een goed overzicht van Kashmir, het gebied waarover sinds 1947 door India en Pakistan getwist wordt.

Inplaats van de inwoners van Kashmir door middel van een beloofde volksstemming te laten beslissen of zij bij Pakistan of bij India willen behoren, trachten zowel India als Pakistan hun invloedssfeer met wapengeweld uit te breiden.

In 1962 bezette bovendien China de noord-oostelijke strook van Kashmir, even later gevolgd door een onderhandse ruil met Pakistan van delen van Kashmir.

Goede Vrienden!

ZAKEN MENSEN: ADVERTEERT IN "CALVINIST-CONTACT"
ABONNEES: KOOPT BIJ ONZE ADVERTEERDERS!

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Brandon, Man., H. J. Kwanes te Ingersoll, Ont.

Bedankt

voor Vesper, Wis., H. J. Kwantes te Ingersoll, Ont.

CHR. REF. CHURCH IN ST. CATHARINES, ONT.

Men verzoekt ons mede te delen, dat de kerkdiensten van de Trinity Chr. Ref. Church in St. Catharines, Ont. thans zijn 9 uur 's morgens en 3 uur 's middags.

Voorheen werden de diensten gehouden om 11 v.m. en 5 n.m.

VAN ONDERZOEK NAAR OVERTUIGING

Pater David de Toro, een R.K. priester in Latijns Amerika, kreeg voor enkele jaren een opdracht om documenten van de Reformatie te onderzoeken. Door dit onderzoek kwam hij geleidelijk tot andere gedachten, welke leidden tot een breuk met Rome. Sindsdien is hij gehuwd, en zijn vrouw geeft les aan Spaans-sprekende immigranten in Amerika. Ze zijn thans lid van de Christian Reformed Church in Hoboken.

De heer De Toro heeft toelating gevraagd tot Calvin Seminary in Grand Rapids en hoopt na een jaar studie beroepbaar te worden gesteld in de Christian Reformed Church.

Een Nieuwe Theologische Faculteit te Parijs

Pour la Liberté, het orgaan van de Vrije Evangelische Kerken in Frankrijk bericht het volgende:

Om te voldoen aan de wensen die zo dikwijls zijn uitgesproken gedurende deze laatste jaren in evangelische kringen en, om meer nauwkeurig te zijn, door het Congres van Belijdende Kerken dat in 1962 in Liestal (Zwitserland) samenkwam, is besloten tot de stichting van een nieuwe Evangelische Faculteit.

Voor dit doel hebben op 29 april 1965 een veertigtal vertegenwoordigers uit evangelische en belijdende kringen uit Frankrijk, Zwitserland en België, die in Nogent-sur-Marne vergaderd waren, een vereniging voor de eredienst opgericht onder de naam van "Faculté Libre de Theologie Evangélique". In een geest van opmerkelijk goede verstandhouding hebben zij met algemene stemmen de statuten van de vereniging aangenomen zowel als een huishoudelijk reglement voor de Faculteit. De oriëntering die de stichters aan deze nieuwe school willen geven, laat zich aldus in het kort samenvatten:

In de eerste plaats, het geven van degelijk bijbels onderricht en een theologische wetenschap op universiteitsniveau. Om dit onderwijs te geven zullen professoren en lectoren worden benoemd, die boven de vereiste academische bevoegdheden blijk geven van een persoonlijke vroomheid en een absolute onderwerping aan het gezag van de Heilige Schrift. Zij zullen de overtuiging hebben dat deze verlicht moeten worden door de Heilige Geest opdat de student daarvan de juiste zin begrijpt en in staat is ze op alle levensterreinen toe te passen.

In de tweede plaats wil men aan de studenten mede delen een brede visie op de geestelijke nood van de wereld. De theologische vorming komt slechts tot haar recht in het kader van het zendingsbevel van Jezus Christus en de stichting van Zijn Kerk. Iedere toekomstige prediker van het Evangelie moet bekommerd zijn om het heil van zondaren en vurig begeren om ze tot bekering te brengen.

In de derde plaats wil men een geestelijk leven volgens de vroomheid van het Nieuwe Testament aankweken. Het zal noodzakelijk zijn bij de studenten de zin van de geestelijke verantwoordelijkheden duidelijk te maken, het zoeken van een sober leven volgens het Nieuwe Testament aan te bevelen, en anderzijds een enghartige wettelijkheid en een overdreven piëtisme te ontwijken. Tenslotte zal men door een praktische vorming de gaven en bekwaamheden van een ieder moeten ontwikkelen met het oog op de dienst in de kerk, de evangelisatie en de zending.

De bedoeling is dat de faculteit in oktober 1965 zal worden geopend, met één of twee professoren die ter plaatse aanwezig zullen zijn, een beperkt personeel en ongeveer twaalf studenten. Andere professoren die in de buurt van Parijs wonen, bijgestaan door collega's uit de provincie of zelfs uit het buitenland, zullen regelmatig college komen geven.

Kunt U hen tellen?

EVENMIN ZOUDT U HET GETAL KUNNEN TELLEN VAN HEN DIE NOG STEEDS GEEN ABONNEE ZIJN OP CALVINIST-CONTACT.

Dit is geen uiting van ontevredenheid. Integendeel.

Wij zijn blij, dat C.C. in zoveel gezinnen week in week uit gelezen wordt.

Maar er zijn er nog zoveel meer, die ons blad niet ontvangen.

Kunt U ons niet de adressen verschaffen van hen, die zich zouden kunnen (of moeten) abonneren?

Wij zullen hun graag proefnummers zenden.

Denk daarbij b.v. ook vooral aan hen, die lange tijd verpleegd moeten worden.

Of aan alleen-staanden.

Of aan hen, die U een present wilt geven.

U weet, als U een abonnee opgeeft, kunt U een boek uit onze boekenlijst kiezen. Direct na ontvangst van het abonnementsgeld wordt U dit dan toegezonden.

Op weg naar een C.L.A vergadering in Toronto op 18 september j.l. zijn Mr. en Mrs. Wm. Vander Ende van Owen Sound met hun drie maand oude zoon Peter in een auto-ongeval om het leven gekomen. Tengevolge van een zeer zware mist heeft Mr. Vander Ende te laat het stopteken gezien. Hij remde krachtig, maar zijn auto gleed door en kwam op het midden van de highway, waar hij door een truck werd gegrepen. De Vander Ende's laten vijf kinderen achter, waarvan de oudste twaalf jaar is.

KOM, zei de Heer, en toen zijn zij gekomen,
Toen kregen zij de witte kleren aan.
Zij zijn nu thuis, — ja, we geloven, Here,
— Ja, we gelóven! . . .
O, doe ons krachtig staan!

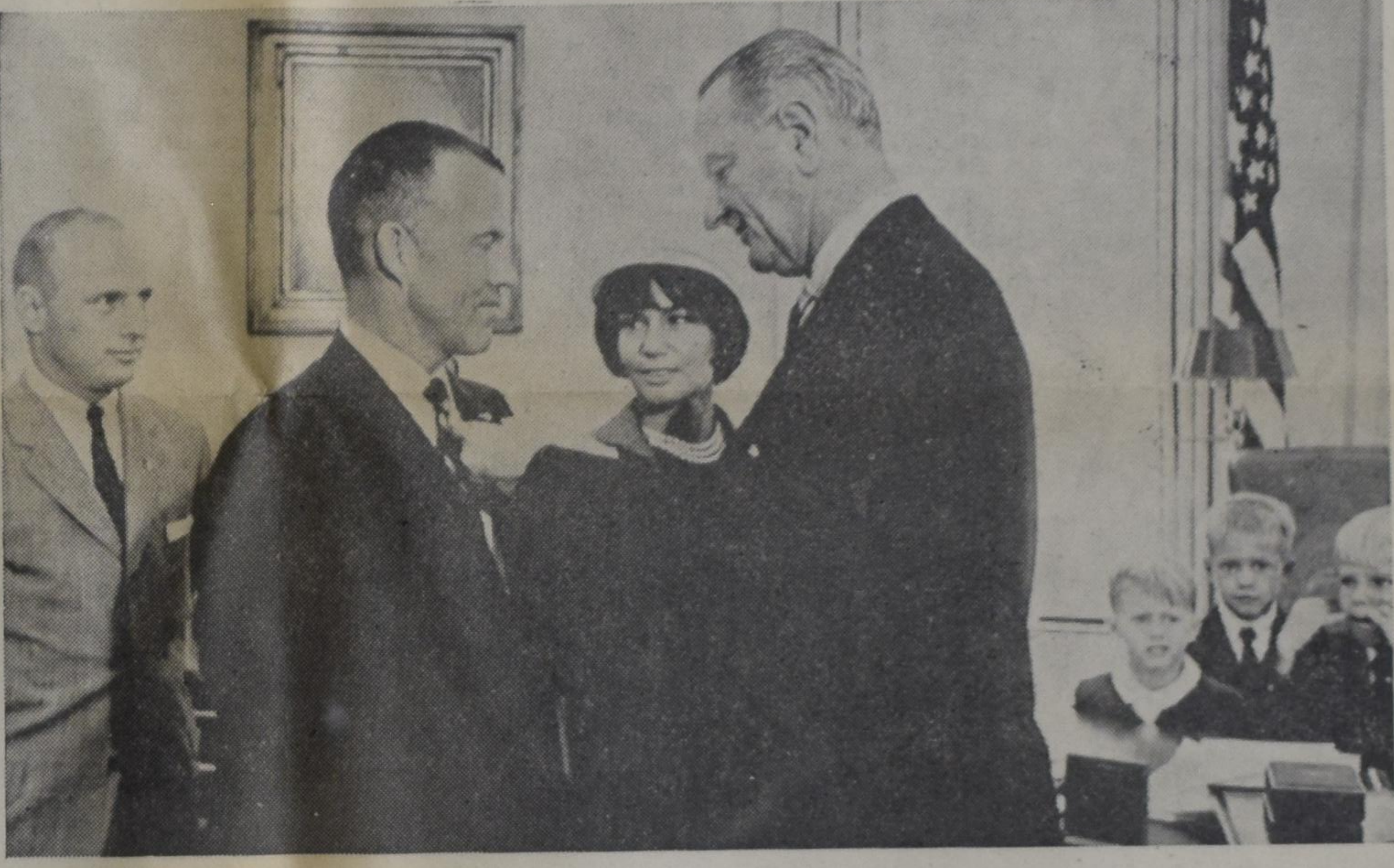
Want God, die vijf, die eenzaam achterbleven,
Zij zijn toch maar geen wezen zonder meer!
Hoe jong ze zijn, — U hebt hen Zich geëigend,
U schreef hun naam in Uw Verbondsboek neer.

Maak ons getuigen van Uw wonderlijke liefde,
Die zelfs de droefheid van die vijf omhult.
Geef kracht aan hen, die ouders gaan vervangen,
Zodat tóch dank ons aller hart vervult.

CAPACITEIT VAN INSTITUTE OF TECHNOLOGY VERDUBBELD

(Canadian Scene) — Canadese werkgevers op zoek naar goed geschoolde technologen wenden zich gewoonlijk tot het 49 jaar oude Southern Alberta Instiute of Technology (SAIT). In een poging om aan de grote vraag naar mensen met dit diploma en de behoefte aan nieuwe opleidingsprogramma's tegemoet te komen is dit instituut thans begonnen met een uitbreidingsplan volgens welk het in 1967 dubbel zo groot zal zijn. Men hoopt tegen die tijd nog eens 2300 dagstudenten te kunnen laten inschrijven, naast de 2300 die er thans al zijn. Dan zal SAIT de grootste technische school van Canada zijn geworden. Tevens kunnen aan deze door de regering van Alberta gesubsidieerde instelling avond- en schriftelijke cursussen worden gevolgd en worden er praktijkopleidingen gegeven. Het totaal aantal leerlingen van de verschillende cursussen tesamen bedraagt dan 8.000 per jaar.

Ruimtevaarders worden geëerd

CONRAD EN COOPER ONDERSCHEIDEN

President Johnson heeft op 14 september j.l. de astronauten Conrad en Cooper (m.) onderscheiden met de medaille voor buitengewone diensten. De korte plechtigheid op het Witte Huis werd bijgewoond door de echtgenoten van de ruimtevaarders en drie van Conrad's kinderen, Chris, Andrew en Thomas (zittend achter het presidentiële bureau).

PRINS BERNHARD MET RUSSISCHE RUIMTEVAARDER

Prins Bernhard in een vrolijk gesprek gewikkeld met de Russische ruimtevaarder Vladimir Komarov tijdens het congres van de Internationale Luchtvaart Federatie te München, Duitsland.

Reisbrieven uit het nabije en midden Oosten

•

Zachtjes aan naar Amsterdam

In Baghdad hebben wij een paar dagen gelogeerd bij een gastvrije Hollandse familie. Heerlijk eens een paar dagen echte vakantie, geen gesjouw met tenten en luchtbedden, en — o zo belangrijk! — een stevige Hollandse maaltijd. De heer des huizes werkt hier voor een grote Nederlandse fabriek. Hij heeft een schat van ervaringen opgedaan tijdens zijn jarenlang verblijf in de verschillende landen van het Midden-Oosten en heeft ook de gave van zijn verhalen iets te maken. In de gezellig ingerichte huiskamer heeft hij ons onder meer het volgende verteld.

De kanker van Irak is de corruptie die voortvreet van hoog tot laag.

Hoog: de pas ontslagen directeur van de nationale bank heeft na één jaar dienst een villa van 80.000 dollar laten bouwen. Iedereen die een hoge post wil bekleden moet daar eerst voor betalen en krijgt dit later zelf rijkelijk terug. Geen contract tussen de staat en een groot bedrijf of de handelende staatsambtenaar strijkt een "fooi" op. Anders gaat mijnheer wel naar een concurrerend bedrijf.

Laag: Studenten kopen hun examinatoren om, de postbode krijgt een fooi als hij de post een paar dagen eerder brengt, de telegramboy doet het ook niet zonder, anders komt hij nooit meer langs.

Het economische leven stagneert: Alle grote bedrijven zijn genaast, de buitenlandse directeuren met hun enorme ervaring op staande voet ontslagen en vervangen door volkomen ongeschikte Iraki's. Deze nieuwe directeuren worden om de haverklap vervangen. Ze gaan dan meestal van hun fortuin genieten in de Libanon. Intussen zakken de omzetten Grote stuwmeren worden nauwelijks benut voor irrigatie en het opwekken van stroom.

Vrienden om te helpen heeft Irak niet veel. Met Perzië heeft het hoogslaande ruzie omdat dit land grote hoeveelheden wapens naar de voor hun vrijheid vechtende Koerden smokkelt. Toen er kort geleden in Perzië cholera heerste sloot Irak de grens maar meteen hermetisch af. Het had nu een mooie stok om de hond te slaan.

Dezelfde moeilijkheden heeft Irak met Turkije. Het is zelfs onmogelijk anders dan per trein de 200 km lange grens tussen de beide landen te passeren!

In Syrie regeert de Baath Partij en Iraks dictator, veldmaarschalk Aref heeft deze partij juist uit de regering gesloten. Alweer troebelen.

Engeland en Amerika zijn kapitalisten en imperialisten. Neen, dan Rusland, de Russen geven steun, maar hoe? Ze hebben een nieuwe spoorlijn van Baghdad naar het zuiden aangelegd, maar de oude lijn wordt nog steeds gebruikt. De nieuwe is nl. zo slecht geconstrueerd, dat de eerste de beste trein in het moerassige zuiden zou wegzakken. Andere "geschenken" zijn evenmin rendabel. De grote vriend van Irak is kort geleden tot vijand geworden.

West-Duitsland erkende Israel en de Arabische landen verbraken toen direct de diplomatieke betrekkingen. In die periode hebben zich mooie tonelen afgespeeld op de Duitse ambassade. De schooljeugd kreeg een middag vrij en trok in grote groepen op om zich verontwaardigd te tonen. Een paar belhamels klommen via een regenpijp een werkkamer binnen en gooiden in een mooie boog de schrijfmachines naar beneden. Nog wat joelen, toen was het zes uur en etenstijd. Officieel is de verhouding met Duitsland slecht. In werkelijkheid zijn de economische banden steviger dan ooit. Alleen komen de Duitse kranten nu wat later t.g.v. de censuur dan vroeger.

Over het algemeen genomen gaat het Irak dus vrij slecht. Iedereen hoopt daarom op een betere toekomst. Vooral de jeugd ziet die komen vanuit Egypte. Nasser is het idool van alle jongeren. "In Egypte maken ze alles, eigen auto's, eigen raketten, ja zelfs de atoombom!"

Afwachten maar.

Aandachtig hebben wij naar de vele uiteenzettingen geluisterd, nu en dan onderbroken door onze gastvrouw, die one koele dranken presenteerde. Even gaan we nog een rondje doen om het huis. De achtertuin heeft een paar aardige sinaasappelboompjes en staat verder mooi in bloei. Het voortuintje presteert niet zo veel met al die hitte. Een hoge muur en een ijzeren hek vormen de afsluiting van de straat. Mevrouw wijst op het zware slot. "Dat gebruiken we alleen met de revoluties." Zo gaat dat in Irak.

Tenslotte iets over Irak zoals ik het zelf zag. Het is net als Babylon een puinhoop, maar dan figuurlijk opgevat. Waarschijnlijk is Baghdad op dit moment het lelijkst sedert eeuwen. Het is geen oude, exotische stad met herinneringen aan Haroen en zijn verhalenbundel, het is ook bepaald geen moderne stad. Er valt geen mooi gebouw te zien, zelfs geen moskee. De souq (bazar) is uiterst pover. Vele officiële gebouwen staan op instorten. Baghdad beleeft een barre periode in zijn lang bestaan.

Tot volgende week.

ARIE 'T VELD

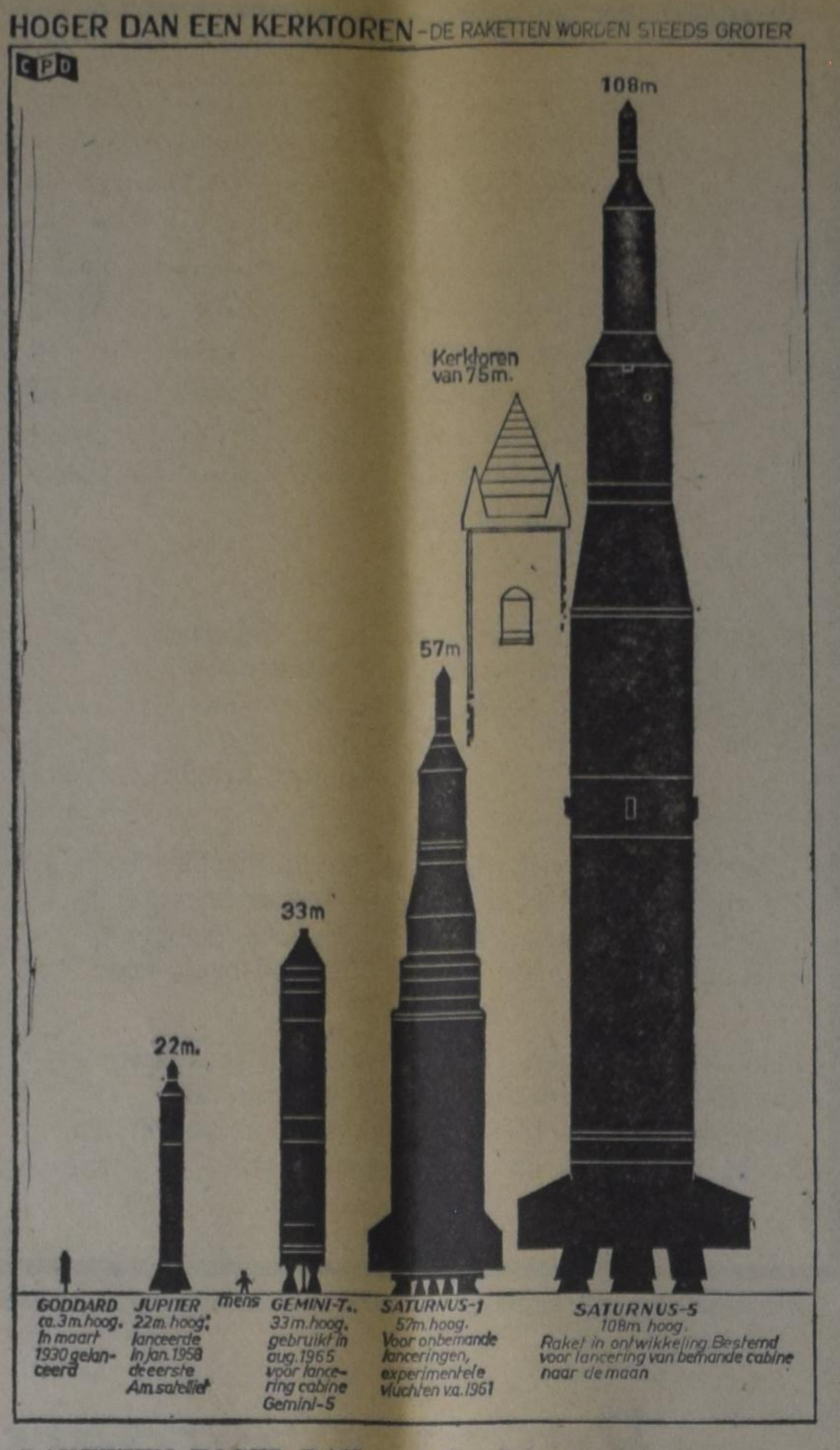
NEDERLANDSE HOUTHANDELAREN OP BEZOEK

Op uitnodiging van de Canadese regering zullen vertegenwoordigers van zes grote Nederlandse houthandel firma's een bezoek brengen aan Canada. De datum van aankomst was gesteld op 15 september en de datum van vertrek naar Nederland op 4 oktober.

Het gezelschap zal zich voornamelijk bezighouden met de studie van de produktie en distributie van timmerhout en plywood voor export. Daarnaast zal eveneens aandacht worden geschonken aan fabrieken, die pre-fabricated houses maken.

Het gezelschap zal bestaan uit de heren G. Prins (Houthandel Prins in Oostzaan), J. C. J. Vermey (N.V. Houtcentrale, Verlengde Hoog), F. J. Helder (N.V. Deventer Houthandel P. van Stoffel Czn.), C. N. Schoenmakers (Schoenmakers N.V.), J. H. J. van Esser (N.V. Houthandel J. van Esser) en A. K. H. Minderhoud (N.V. Houthandel v/h W. Kunst). Verschillende officiele regeringsambtenaren zullen aan het gezelschap worden toegevoegd.

De excursie omvat bezoeken aan de volgende plaatsen: Edmonton, Alta., Prince George, B.C., Vancouver, B.C., Calgary, Alta., Ottawa, Ont., Quebec City, Halifax, N.S., Truro, N.S., Moncton, N.B., Saint John, N.B. en Montreal, P.Q.

RAKETTEN HOGER DAN KERKTORENS

Het is bijna om bang van te worden, zo groot worden de raketten die men in de ruimtevaart gebruikt en gaat gebruiken. De geslaagde lancering van de Gemini-5 bracht de halve wereld voor de televisie oog-in-oog met de zware Gemini-Titanraket. Deze is een reus van 33 meter hoogte, maar het toch heus wel indrukwekkende gevaarte verschrompelt tot een schriel ventje als we de raket vergelijken met de vliegende kerktorens der raketten van het type Saturnus. De Saturnus-1 werd door de Amerikanen het eerst beproefd in oktober 1961, waarbij de Saturnus een snelheid bereikte van meer dan 3000 mijl per uur. Deze raket weegt ongeveer 600.000 kilo.

De Saturnus-5 is thans in ontwikkeling en het wordt een van de knapste technische constructies uit de geschiedenis. De Saturnus-5 wordt 432 feet hoog en moet rond het jaar 1969 mensen naar de maan sturen. Deze gigant kan t.z.t. een lading van 120 ton in een baan rond de aarde brengen en een lading van 45 ton naar de maan zenden. Voor de afstanden verder dan de maan zal de Saturnus-5 35 ton in een baan kunnen brengen.

De Saturnus is overigens niet het einde van de mogelijkheden. Op de tekenborden staat een ontwerp voor de NOVA, die totaal 6—9 miljoen kilo zal wegen, terwijl de hoogte vermoedelijk 530 feet is! De NOVA zal eventueel een door atoomenergie aangedreven motor kunnen bevatten.

Het aantal abonnees op Calvinist-Contact groeit.... maar heeft nog niet de grens bereikt. Geef dit nummer door aan iemand, die ons blad nog niet leest.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $5.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

....

....

Naam ....

Post-adres ....

OUD ADRES:

....

....

Mooie Premie Boeken

voor Uw hulp

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevallen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

DE BRUG, door K. Norel.
In deze roman tekent de bekende schrijver K. Norel welke moeilijkheden vaak veroorzaakt worden wanneer gezinnen van het platteland naar een grote stad verhuizen. Er is echter vaak een brug om de moeilijkheden te overwinnen.

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk der Reformatie."

LUTHER — Zijn weg en werk, door W. J. Kooiman.
De schrijver geeft in dit boek een inzicht in het boeiende leven van deze strijdbare reformator.

OP DE MAN AF (Boeket-reeks)
Dit boekje is geschreven door de bekende Ds. Okke Jager, die inderdaad de kunst verstaat om dingen op de man af te zeggen.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

BRIEVEN UIT DE HEL, door C. S. Lewis.
Deze brieven, geschreven door Schroefstrik, staatssecretaris van de hel, aan zijn neef Galsem, vormen een schriftelijke cursus voor jonge duivels. Zij leren, hoe zij geraffineerd en subtiel de mensen in hun macht moeten krijgen.

DE GROTE SCHEIDING, door C. S. Lewis.
Neen er is geen ontkomen aan. Een hemel met een klein stukje hel bestaat niet. Het is onmogelijk om ook maar iets dat bij de duivel hoort in ons hart te houden. Satan moet er uit.

REIS NAAR VENUS, door C. S. Lewis.
Op zijn reis naar Venus ontmoet de hoofdfiguur, Ransom, een nieuw paradijs, hetgeen de auteur alle gelegenheid geeft tot een fantastisch verhaal met een diepe zin.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies geschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

SLOEBERKE SLOB, door W. Laatsman.
Velen houden van "Laatsman-boeken" omdat ze zo populair geschreven zijn.

•

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee:

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story. Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8—11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8—11 years of age, will enjoy it tremendously.

MARTYR OF THE CATACOMBS.
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS, by Virginia Blakeslee.
She vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put against the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS, by Stanley Ledyard.
The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON, by Rosemary Conningham.
Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS.
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B. Meyer.
A clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER THE MAN, by Ruth Gordon.
The personality of Martin Luther, his character and purpose. The The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

LIVING IN A NEW COUNTRY, by T. C. Van Kooten.
An interesting study on the integration of immigrants into the life of their new country.

THE STOWAWAY, by Wm. R. Rang.
Hendrik Tromp has one thing in mind; he wants to find his father. But he does not know where he has to look for him. He hides as a stowaway on "The Golden Horn", but is detected. What follows takes the readers (boys and fathers alike!) all along; they want to stick with Hendrik until he finds th solution.

A PREY TO SATAN.
A moving story which is often filled with suspence. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR.
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

MET ENGELS DE WERELD IN
Een handig en goed boekje om Uw kennis van het Engels wat op te halen.

CHRISTIAN COURIER

A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

PROTESTANTISM

by R. B. Kuiper

By definition, a Protestant is one who protests. Sixteenth century Protestantism protested against certain teachings and practices of the Roman Catholic Church. Controversy, then, is of the essence of Protestantism.

POSITIVE

Let no one infer that Protestantism is merely negative. Contrariwise, it is eminently positive. Rejecting an infallible Church, it upholds an infallible Bible. Denying salvation by works, it proclaims salvation by grace. Renouncing a despotic priesthood, it recognizes the priesthood of believers. Paradoxically, Protestantism's negative aspect enhance its positive positions. The sole authority of the Bible is a more positive concept than is salvation by grace. The universal priesthood of believers is a more positive idea than is the priesthood of believers. As white appears whitest when viewed on a black background, so truth stands out most boldly on a background of error.

PERMANENT

The opinion is widespread that Protestantism is synonymous with change. Much of what once was approved Protestantism is written off as speculation, or even superstition, by today's standards. The catechisms and confessions of historic Protestantism, we are told, are largely outdated. Barth and Bultmann, Tillich and Ferre are said to have superseded the Reformers; and a good Protestant, we are informed, would have it so. However, the fact of the matter is that true Protestantism rests on the firm foundation of the Word of God, and only such Protestantism as does is worthy of its name. Where did Luther discover the glorious truth of justification by faith only? Was it not in the Bible? And did not Calvin strive to base his entire system of doctrine and ethics so squarely on the infallible Word that he has been labeled a biblicist? In its basic features, Protestantism, far from fluctuating, is as permanent as is the abiding Word of the eternal God.

PROGRESSIVE

Withal, Protestantism is progressive. The Holy Spirit enlightens God's children in their understanding of the Word, and over the centuries He does this progressively. The Protestant Reformation itself is striking proof of that truth. Nor did the Spirit's illumination cease at that time. Because the Reformers by and large opined that the State ought to control the Church, the established Churches of Europe came into being; however, under the influence of Roger Williams and due in part to the providential provision of a multiplicity of denominations in the colonies and these United States, American Protestantism arrived at that Biblical position which is described — somewhat loosely, to be sure — as the separation of Church and State. In the seventeenth and eighteenth centuries Pietism and Methodism protested against dead orthodoxism and sounded the clarion call to Christian service. The present age stands out as that of Protestant missions. This also being the age of ecumenism, church union at the expense or to the neglect of truth most certainly stands condemned, but the unity of all who truly believe in the Christ of Scripture is properly receiving increased recognition. And is there not within today's Protestantism a rising tide of interest in education permeated with true religion? Protestantism must keep reforming.

* * *

Protestantism is positive, permanent, and progressive — all three. Let the Protestant press be truly Protestant!

Note: R. B. Kuiper is Chairman Emeritus of the faculty of Westminster Theological Seminary and President Emeritus of Calvin Theological Seminary.

CALVINISTS LOOK AT ART

by John Knight

There is an old German saying that claims that while Calvinists *endure* their religion, Lutherans *enjoy* it.

This refers to the caricature of Calvinists as dour, serious-minded people who "never let go!" These same Calvinists are more interested in the more serious pursuits of life than in having a good time. And those who have come to these conclusions are quick to point out that this is one of the reasons why Calvinists really haven't contributed much to the arts.

The Trial of Abraham's Faith.
Casa Buonarroti, France.

Repeatedly when Calvinists write or speak about art they start with an apology or a complaint. Calvinists, so they say, are not very art-conscious.

Perhaps this is true, perhaps the sober-minded Calvinists have busied themselves with other concerns, but to say that there is no room for the arts among Calvinists would be tragic. Not only tragic, but dead wrong! Because Calvinism can be a solid foundation for the development of artists and their work.

John Calvin, the reformer who placed primary emphasis on the glory of God was convinced that "all the arts come from God and are to be respected as Divine inventions" (Calvin's Commentaries on Exodus). He was a lover of good music and publicly rebuked those who declared that sculptures are a violation of the second commandment.

One of the finest analyses of Calvin's view of the arts is found in Prof. Leon Wencelius' work, "L'estetique de Calvin" (Strassbourg). The conclusions of his exhaustive study of Calvin's writings show that:

1. **Calvinistic thought provides a good foundation for an esthetical system.** Calvin emphasized the order of creation, the beauty of God's handiwork. He delighted in finding patterns and designs and he made an important contribution to the revival of the singing of the Old Testament psalms in the churches of the reformation.
2. **Calvin's unique concept of art creation.** An artist must of necessity commune with the true source of creation and his work must be a natural product of the talents his Creator gave him. Re-creating becomes an extension of the Divine creation.
3. **Calvin's "good taste".** Calvin appreciated beauty and denounces what is ugly. His moderate and balanced view of life in its entirety requires the artist to seek a balance between the moral and artistic aspects of his life. Calvin was a literary artist in his own right who has greatly influenced French prose and whose work is widely praised for its logic and beauty.
4. Calvin's "modern" views. Calvin's work is as contemporary as much of today's art. He shows the same objectivity found in modern works, the same desire to have the purpose of the work dictate the subject, the taste for what is characteristic and essential. Especially the sober language devoid of anything that would detract from the main message.

NO BLUEPRINT

Wencelius came to these conclusions only after a lengthy study of John Calvin and his work. Calvin never wrote a blueprint for the arts. When in 1898 Abraham Kuyper spoke at Princeton he was quick to point out that it would not have been right for Calvinism to dictate an art-style from its religious principle. "To have done this would have been to slide back to a lower level of religious life." (Lectures on Calvinism, Chapter V). The dominance of religion over arts as found in pre-reformation days in the Roman Catholic church, was broken. Kuyper uses pretty strong language in describing churches that use the arts as a crutch for their worship services and he believes strongly in the divorce of Church and the arts.

Pointing to this danger does not make Kuyper another dour Calvinist who has no use for the arts. His lecture on "Calvinism and Art" is marvellous reading, even today. He understood art history and repeatedly refers to God's common gift to all artists, particularly the genius of Greek art and the Renaissance. Looking back seventy years we now realize something of the turmoil in art circles in Kuyper's days and can understand his plea for sanity.

In the early years of the Free University, Kuyper taught esthetics and in the notebooks of one of his students we find the following dictation:

"Our soul can not be satisfied when the desire for Beauty is not fulfilled. That is why a child of God becomes a champion of Beauty and Holiness, because at the time of Creation man was absolutely beautiful. Plato's search for ultimate goodness and beauty will be fulfilled at the Lord's return". (Quoted by Dr. H. R. Rookmaker in his inaugural address at the Free University on May 28, 1965.)

In addition to the common gift to all men the Christian has received particular grace and it is especially men of Calvinistic convictions who have made specific contributions in art, of which we'll mention two:

1. Art was allowed to develop **free from domination by the church**, this was part of the broad emancipation of our ordinary earthly life. Even non-Calvinists proclaimed that "Calvinism alone was able to plough the field on which free art could flourish". (Carriere)
2. The idea of **election by free grace** contributed toward interesting art in the importance of what was seemingly small and insignificant. Kuyper says "If a common man to whom the world pays no special attention is valued and even chosen by God as one of His elect, this must lead the artist also to find a motive . . . in what is common, of everyday concurrence, the emotions and the issues of the human heart."

WHAT'S GOOD AND BEAUTIFUL

Art is produced to be enjoyed, this goes for all forms of art: painting, sculpture, beautiful buildings, music, ballet, stage productions, films, T.V., literature, etc. By God's grace much that is produced is beautiful, it can lift the spirits of men. God has also given men the gift to seek what is beautiful, to take pleasures in His creation and to enjoy the creations of His gifted creatures. To quote Kuyper once more, "In this cold, irreligious and practical age the warmth of this devotion to art has kept alive many higher aspirations of our soul, which otherwise might readily have died."

(Continued on page 10)

THE WORLD AROUND US

RED CHINA AND THE U.N.

Dr. Martin Luther King, who, with his leadership in the civil rights movement in the U.S., won world renown, entered the field of world politics a few weeks ago. The Negro minister urged his government to recognize Red China and allow it membership in the United Nations. He even came with a plan that was to end the war in Vietnam. The U.S., Dr. Martin Luther King felt, should make a deal with Red China: offer it membership in the United Nations in return for peace in Asia.

And the apostle of "non-violence" did not stop at merely making his suggestion, he even wanted to bring it to the floor of the United Nations organization. Before he got to New York, however, the Chinese dashed his hopes with a blunt refusal to even consider such a proposal.

Naturally Dr. King must have felt disappointed when he learned of the Chinese reaction. But he wouldn't have been human if at the same time he hadn't felt flattered by the fact that Peking considered his proposal important enough to officially reject it. A fair number of statesmen and diplomats have made plans to end the fighting in Vietnam without so much as an acknowledgement from Peking. Dr. Martin Luther King at least got an answer, even though it was a negative answer.

It is, of course, not hard to guess why the Negro leader merited an official reaction from Peking. It was mainly because of the colour of his skin and because of the fact that he is the recognized leader in a struggle against white or western superiority. Peking highly values the friendship of coloured people around the world. And in a sense Dr. Martin Luther King is regarded by the Chinese communists as a friend, if not an ally, even though Dr. King may regard himself as an enemy of communism.

In the meantime, Dr. King was not the only one to urge that Red China be admitted to the United Nations. There was another coloured man, of even greater stature in the world of diplomacy, who aligned himself with the increasing pressure on the United States to reverse their policy. No one less than U Thant of Burma, the secretary general of the U.N. said that Red China should be admitted to the United Nations "as soon as possible". And that was saying quite a bit for a man in his position.

The fact that U Thant was putting the prestige and influence of his office on the side of the growing movement to recognize Red China indicates a shift in the affairs of the world that is of great significance. Slowly the United States are slipping from their position of control, even though they are in a military and economic sense by far the most powerful.

The U.S. have stubbornly refused to recognize Red China. In 1947 and 1948 the Americans laughed at the suggestion that the communists would one day control the Chinese. They felt that the communistic ideology was completely incompatible with Chinese thought.

When the seemingly impossible came to pass in 1949 and Chiang Kai Shek with the remnants of his defeated army fled to Formosa, the Americans trusted that one day the tide would turn. Their foreign policy was aimed at isolating the communists from the rest of the world. They made military alliances such as NATO, SEATO and CENTO, surrounding Russia and China with fortifications on foreign soil and with generous gifts they sought the friendship of the non-aligned nations.

Of course, the communists answered with their own campaign of unrest and they tried to compete with Uncle Sam in benevolence.

Their military pacts are crumbling one by one and somehow the Americans also failed to convince the non-aligned nations that the American "way of life" was the best. After fifteen years their position that communist China may not be recognized has become untenable. Even the European nations, otherwise America's strongest allies, are becoming restive. The Chinese have developed atomic bombs, they are becoming stronger economically. They are becoming a threat to world peace.

Since quite some time now the cold war with the Russians is over. For months on end delegations of the nations of the world are discussing new plans for disarmament in Geneva. But what is the use of such conferences if the Chinese are not present and openly prepare for war? There is only one way to ensure lasting peace in the world: recognize Red China, invite them to the conference table, involve them in the game of give and take that is called diplomacy.

This is the thinking that prompts the pressure to recognize Red China. And it will be interesting to watch how long the Americans will be able to withstand it. It seems inevitable that they will have to give in some day in the not too distant future. But which events will precipitate a still further shift and how the Americans will attempt to preserve their prestige in the midst of it all are questions only the future will reveal.

Could it be that the enemies of yesterday, the United States and Russia, are slowly gravitating toward each other now? There are many indications that seem to justify such speculation: isn't China their common enemy? And aren't they both engaged already in a struggle for power with the Chinese?

It's often been said that in the headlines of the papers we can hear the footsteps of Jesus. It's good to listen for those footsteps amid the noise of history that happens all around us.

John Vriesinga.

Of Studies

By

P. A. SCHOULS

3

In my second article I began to deal with factors involved in studying. In the present article I want to continue our discussion of this, focusing, however, on a different aspect. But before we go on, I should like to remind you of the fact that, although, in our analysis, we generally used terms and examples related to university education, the discussion is of equal relevance to elementary and high school education. First of all, because the learning process does not, essentially, differ with differing levels in education and, secondly, because some of the students taught at university will be teaching our children in our Christian elementary and high schools.

As said, there is another aspect of the learning process I want to bring to your attention in this article. The easiest way to do this will be, I think, again to quote Bruner. Following Dewey, Bruner considers the end of education to be "competence in the use of one's powers for the development of individually defined (!) and socially relevant excellences".

To attain this level of competence, i.e. throughout the educational process, we will, says Bruner, have to free man's "instinct and inclination". The reason for this is that if we don't free man's instinct and inclination we (or: the pupil, student) will not be mentally healthy. And, as he affirms emphatically, "mental health is only a minimum condition for the growth of the mind".

Now it is an easily observable phenomenon that, in many of the North American universities, the test for mental health to consist in one's being able to live without God. Bruner's statement already implies this: we must free instinct and inclination, i.e., we must allow free reign to basic human nature — a human nature which, of course, is basically good. The Christian confesses that, by nature, man's inclination is towards evil, away from service of the true God. You can imagine how this must conflict with the dominant view at these universities.

As a Christian, one then becomes confronted with a widespread view which, I suspect, comes through people influenced, early in our century, by left-wing Hegelians, perhaps especially Ludwig Feuerbach. For essentially this view comes very close to Feuerbach's as expressed in his book The Essence of Christianity (1841) in which he maintains that man becomes, or remains, a Christian because he has certain cultural and moral values and ideals which he struggles to realize, but of the realization of which he continually falls short. This leads to what Feuerbach (using a Hegelian term) calls "estrangement" (a term prevalent in much of today's discussion on man). For to compensate for his own inability, man invents a religion wherein he projects (thus alienating, "estrange-ing" himself from) those values which he cannot reach, and he then prostrates himself before the resulting God.

You see what is happening. Those who feel themselves dependent upon a God for guidance, for life itself, are weak, are estranged from the reality obviously inherent in the human situation; i.e., they are mentally unhealthy and if these feelings of "religiousness" are very strong, they are neurotics.

If you think I am exaggerating here, you should take half an afternoon off and spend it in one of the universities' bookstores. There you will find, especially in the more popularly written anthropological, psychological, philosophical material, that this attitude is expressed again and again. Take, for example, an influential author and teacher like Erich Fromm — a man influential enough to be quoted, regularly and with approval, also in our circles. (This, of course, I do not want to condemn. Anyone reading some of Fromm's material will be struck by the power of the man's insight as he analyses our social situation). In his book Escape from Freedom (which went through twenty-two printings in twenty years) we find a discussion on the escape from the freedom, freedom which, according to Bruner, is necessary for education. Fromm there also discusses Calvin, documenting his discussion from Calvin's **Institutes** as he goes along. In order to make quite clear the attitude towards Calvinism, I should like to quote a few passages from this book. In Calvin's theology, says Fromm,

INTRODUCTION TO ARTICLE THREE

A prophet of God once said:

All who make idols are nothing, and the things they delight in do not profit . . . Who fashions a God or casts an image, that is profitable for nothing? . . .

The carpenter fashions it . . .; he shapes it into the figure of a man . . . He cuts down cedars; or he chooses a holm tree or an oak and lets it grow strong among the trees of the forest; he plants a cedar and the rain nourishes it. Then it becomes fuel for a man; he takes a part of it and warms himself, he kindles a fire and bakes bread; also he makes a god and worships it, he makes it a graven image and falls down before it. Half of it he burns in the fire; over the half he eats flesh, he roasts meat and is satisfied; also he warms himself and says, "Aha, I am warm, I have seen the fire!" And the rest of it he makes into a god, his idol; and falls down to it and worships it; he prays to it and says, "Deliver me, for thou art my god!"

They know not, nor do they discern; for he has shut their eyes, so that they cannot see, and their minds, so that they cannot understand. No one considers, nor is there knowledge or discernment to say, "Half of it I burned in the fire, I also baked bread on its coals, I roasted flesh and have eaten; and shall I make the residue of it an abomination? Shall I fall down before a block of wood?" He feeds on ashes; a deluded mind has led him astray, and he cannot deliver himself or say, "Is there not a lie in my right hand?"

(Isaiah 44)

* * *

Here we have the Word of God, through the prophet of God, evaluating the "unbeliever". The man who considers himself free from the God of Isaiah is enslaved by the gifts God has given him to make his life meaningful. Do not forget the divine irony in this passage as, in our present article, we discuss what the unbeliever says about the man who is bound, in love, to the God of Isaiah.

"religion is rooted in the powerlessness of man; self-humiliation and the destruction of human pride are the **Leitmotiv** of his whole thinking. . . . (p. 84)

He (Calvin) teaches that we should humiliate ourselves and that this very humiliation is the means to reliance on God's strength. (p. 84)

Calvin's God, in spite of all attempts to preserve the idea of God's justice and love, has all the features of a tyrant without any quality of love or even justice. (p. 87)

Calvin's theory of predestination has one implication which . . . found its most vigorous revival in Nazi ideology: the principle of the basic inequality of men. For Calvin there are two kinds of people — those who are saved and those who are destined to eternal damnation. (p. 89)

One possible way to escape (the) unbearable state of uncertainty and the paralyzing feeling of one's own insignificance is the very trait which became so dominant in Calvinism: the development of a frantic activity and a striving to do **something**. Activity in this sense assumes a compulsory quality: **the individual has to be active in order to overcome his feeling of doubt and powerlessness** . . . The irrationality of such compulsive effort is that **the activity is not meant to create a desired end but serves to indicate whether or not something will occur which** has been determined beforehand, independent of one's own activity or control. This mechanism is a well-known feature of compulsive neurotics." (p. 91-92) (emphasis in the original)

What does this do to the Christian student entering the university? First of all, it will not be immediately apparent to him that, in many university departments, this is indeed the way in which Calvinism is considered. He may become only fully aware of this even after two or three years' of study. Secondly, as he becomes aware of it, it has, sometimes, become impossible for him to realize that the view he encounters is based on a partial caricature of Christianity, of (in our case, particularly) Calvinism. The choice for him then may indeed seem to be between mental health leading to becoming a man of culture — and Calvinism.

(To be continued.)

CORRECTION

A few words have been omitted in the first article in this series. (See page 9, Sept. 10, 1965 issue.)

The second last sentence of the second column should read:

"These men and women will, however, be meaningful for our Christian community, for Christ, only if they not only have not lost or watered down their faith in the **process of becoming academically trained, but have deepened their** faith in the process of acquiring deeper knowledge of their world and their fellowmen."

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

SOLUTIONS OF THE JULY PROBLEMS

No. 164 (Loyd)

This problem was a genuine Loyd. Some people had quite a struggle wth it. The solution is surprising.

1. B-R1, K-B5 (forced); 2. K-N2, K-K5 (forced); 3. K-N3, disc. checkmate.

1. Lh1, Kf4 (gedw.); 2. Kg2, Ke4 (gedw.); 3. Kg3‡ (aftrekschaak).

No. 165 (Visscher)

In this problem the variations are very interesting.

1. P-K4, thr. 2. R-Q3 mate.
1. e4, dr. 2. Td3‡.

No. 166 (Smit)

An excellent problem in which the white Knight seems to be smarter than the black one.

1. N-Q4, thr. 2. QxB ch and 3. Q-R5 mate.
1. Pd4, dr. 2. Da8† en 3. Da5‡.

Var. 1.—, N-N6 ch; 2. N-B2 ch, N-Q2; 3. N-N4 mate.

1—, N-K5 ch; 2. N-K2 ch, N-Q2; 3. N-B4 mate.

1—, N-B6 ch; 2. N-B2 ch, R-Q7; 3. BxN mate.

1—, Pb3† of bl†; 2. Pc2†, Pd2; 3. Pb5‡.

1—, Pe4†; 2. Pe2†, Pd2; 3. Pf4‡.

1—, Pf3†; 2. Pc2†, Td2; 3. Lf3‡.

This is the official solution. However, there is also an alternate solution, which in some cases is almost inevitable. Most of our people found this one, but not the genuine solution. Nobody got the possible 3 plus 2 points.

1. Q-B7, thr. 2. QxP mate.
1. Dc7, dr. 2. Dd6‡.

This threat in a three-mover should have been a warning that something was wrong. Moreover, why do the other pieces occupy a place in the diagram if this would be the solution?

Nok. 167 (Koldyk)

The white Bishop is much stronger between the Kings than beside the Queen. Therefore:

1. B-N5, thr. 2. Q-R7 mate.
1. Lb5, dr. 2. Da7.

Problem A.

1. B-R8.
1. La8.

In the light of the solutions received even this problem was just a little too hard. Our newcomers and beginners should keep on in solving the two-movers.

ARTS

(Continued from page 9)

Seventy years ago art was just beginning to gain ground among the broader middle classes. Today the situation has changed drastically.

OUR FUTURE WORLD?

Through an abundance of leisure time, mass communication and travel we are more exposed to the arts than ever before (be it good or bad!).

It has been said that the world is moving from a **law-society** to a **welfare-state**. In the former everyone became equal (justice), in the latter everyone will be sharing in the wealth. We are now supposedly moving to a society dominated by **culture** and a sharing of cultural activity by everyone. More and more it will become our mandate to come to independent, personal judgments in art. The visual arts, but also the performing arts. This means saying **yes** or **no** to the many new T.V. series premiered this week. It also refers to buying records, books, amusement tickets.

Artistic tastes and convictions are important to young couples furnishing a home. As church members we ought to have some ideas about church buildings and church music. We must be able to say what we like . . . and why!

I feel not qualified to speak out in many of these areas. Perhaps others can write with authority on literature, music (from Saint-Saens to the "Rolling Stones"), the stage, etc.

ADVENTURES IN FINE ARTS

After an introductory series on the arts we are now ready to spend some time discussing paintings, drawings, sculpture and architecture. Next month we will start by "Looking at Paintings".

For those who have "caught the bug" and would like to delve a little deeper into the subject we're giving a list of suggested books.

A. **Style and Content in Christian Art** by Jane Dillenberger, Abingdon Press, New York. It has 82 fine reproductions and sells for only $2.95.

B. **Art and the Message of the Church** by Walter L. Nathan, Westminster Press, Philadelphia, $5.00.

C. **A Christian Critique of Art** by Calvin Seerveld, Guardian Publ. Co., Hamilton, $1.00.

D. **A Story of Art** by E. H. Gombrich, an excellent introduction to art history with 370 illustrations, Phaidon Press, New York, $6.50.

In Dutch:

E. **Kunst en Amusement** by H. R. Rookmaker, J. H. Kok, Kampen, $2.25.

F. **De Wonderwereld der Beeldende Kunst** by P. W. J. Steinz, Bosch & Keuning, Baarn. Includes a discussion of many modern paintings, about $4.00.

(All pictures from the Michelangelo Bible.)

The Three Crosses. British Museum.

The Resurrection. Windsor Castle.

OPENING NEW SCHOOL YEAR AT HAMILTON CHRISTIAN HIGH

Enthusiasm bubbled over everywhere. Beaming faces of students and teachers greeted each other on all sides. Another year at Hamilton District Christian High School was beginning on Tuesday morning, Sept. 7. In the opening exercises the principal, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, challenged the 230 students to have the right goal in mind this year; namely, to strive to do their best in each class so that they may daily serve the Lord to the utmost of their ability and prepare themselves for even more effective service in the future. Our Christian high school offers an education directed by Scripture. "The fear of the Lord is the beginning of wisdom."

Parents and friends joined the faculty and students in the Educational Centre for the official opening on Wednesday morning. The principal stressed that we should not take our Christian high school for granted but realize that we are dependent on God for its very existence and continuation. She coveted the prayers of all for those responsible for the task of the high school.

The main speaker of the morning was Rev. Arnold Rumph, minister of the Mount Hamilton Christian Reformed Church and formerly a member of the Educational Committee of the Hamilton District Christian High School Board. A summary of his speech follows:

"I want them to continue in good heart and in the unity of love, and to come to the full wealth of conviction which understanding brings and grasp God's secret. That secret is Christ himself; in him lie hidden all God's treasures of wisdom and knowledge." (Colossians 2:2 New English Bible)

What makes the Hamilton District Christian High School a Christian institution of learning? Is this a Christian High School, because every week you have a chapel service?

Now it is quite important to have a devotional period every week. It is also fitting that we begin the new schoolyear with a service in which we pray for God's blessing upon our school. But this does not yet make our school Christian.

The curriculum in our school also contains several Bible courses. Hardly any of these courses are taught in a secular institution. Do we here then have the justification for the existence of a Christian High School?

Again, Bible courses are vitally important. But you can have all the Bible courses in the world and still not have a Christian School.

What then constitutes a Christian High School? The answer is given in our text: It is **Jesus Christ**.

Paul's epistle to the Colossians was written to combat the false philosophy which reduced Christ to the position of a lesser God and which maintained that true knowledge could only be obtained by keeping certain ceremonies and by worshipping intermediary beings.

Over against this heresy the apostle places the **centrality** of Jesus Christ. He is the beginning and end of all existence. He writes, for instance, in chapter 1:17, the whole universe has been created through him and for him. And he exists before everything and all things are held together in Him.

What a sublime view Paul presents in this epistle of the lordship of Jesus Christ over all creation. Just read Colossians a few times at one sitting and your heart begins to glow as you join in Paul's doxology of the cosmic significance of Jesus Christ. He is the King of the universe!

In our text the apostle emphasizes that in a beautiful way. Because Christ is the creator, the upholding power and the goal of all creation. He is also the one in whom lie hidden all God's treasures of wisdom and knowledge. True knowledge can never be found apart from Christ.

This is why we have a Christian High School. The realization that Jesus Christ is basic for all fields of learning has prompted your parents to send you here. And it is the joy of your teachers that they may teach in a school where they can convey to the students the supremacy of Christ, whether it be in biology or history, in French or mathematics.

To be sure, there are many problems which they have to face. It is sometimes very difficult to make Christ relevant in the specific subject material which they have to teach. It will remain a life long struggle. But in humble dependence upon Christ himself they will increasingly grasp something of his significance for their field of learning.

And if teachers and students understand that Christ is central in our High School, then there will also be a spirit of love and cooperation. It is only in a Christian High School that it is realized that Jesus Christ is the unifying principle of all scientific endeavour. Not only are the teachers fellow Christians but they also understand that together they must struggle to show to the students that, though the courses they teach may be completely different, yet these all are only different aspects of the one created reality which finds its true meaning in Jesus Christ.

What a great privilege that you may teach or study at a Christian High School. O, I know that also in our Christian High School there is the presence of sin. The disruptive forces of the evil one sometimes causes us to lose the vision of Christ. But if you become discouraged, if tensions develop, then think again of these words of the apostle Paul. Hear him speak directly to you as teachers and students of the Hamilton District Christian High School: **I want you to continue in good heart and in the unity of love, and to come to the full wealth of conviction which understanding brings, and grasp God's secret. That secret is Christ himself, in him lie hidden all God's treasures of wisdom and knowledge.**

Mr. Marinus Koole, president of the highschool board, introduced the faculty members for the new schoolterm to the audience.

The entire faculty consists of the following: Mrs. Paul G. Schrotenboer, principal; *Miss Joanne Buesink; Mr. Charles Hoytema; Mr. Arthur Joosse; *Mr. Henry Nienhuis; *Mrs. Marvin Ouwinga (Karen); *Mr. Marvin Ouwinga; Mr. Allan Romkema; *Miss Alice Sybersma; *Mr. Harmen Vander Meulen; *Mr. John Albert Veldhuis.

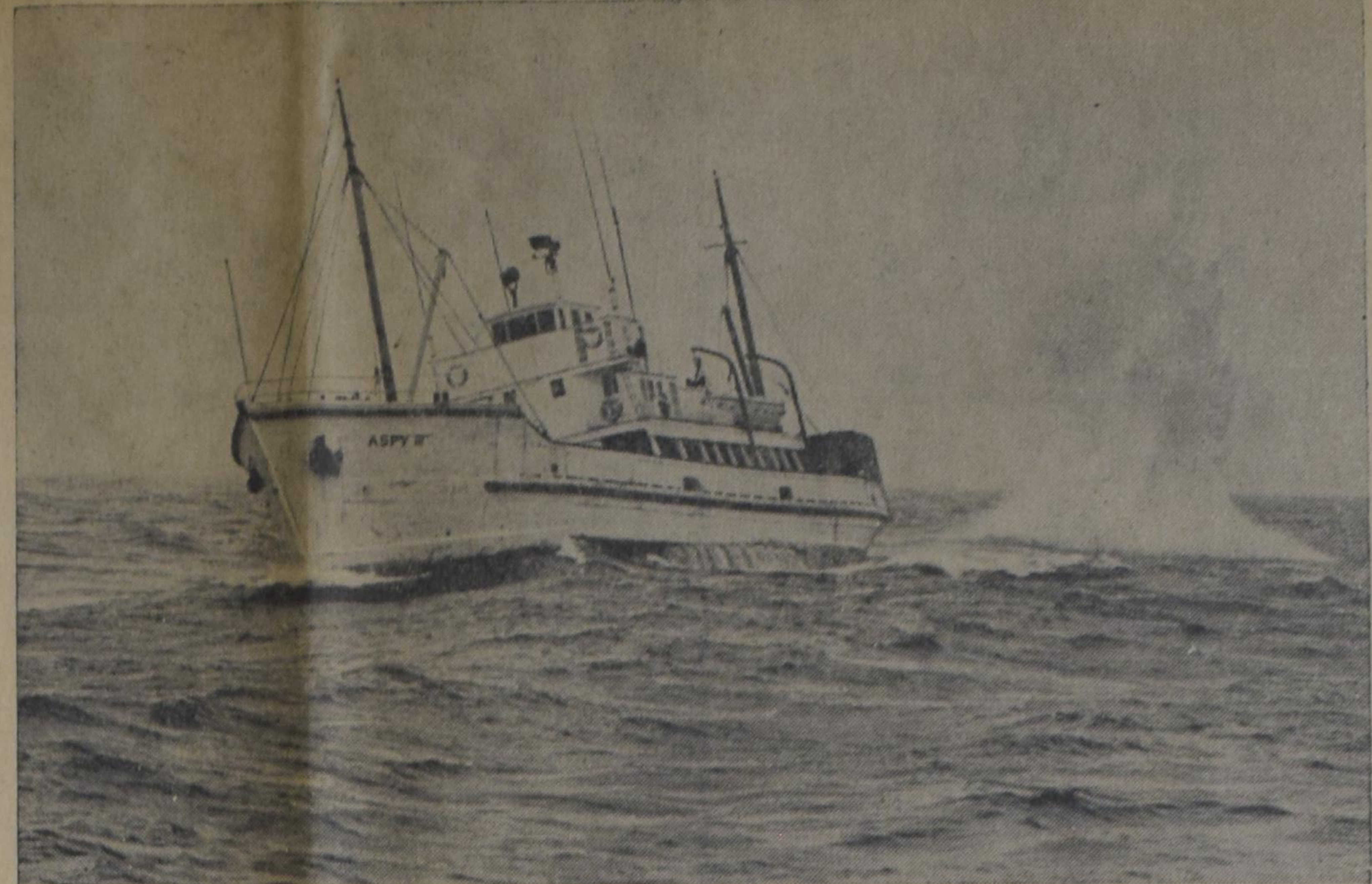
* (first year at H.D.C.H.)

Rev. Andrew Kuyvenhoven will be teaching the Advanced Bible Classes.

We have added music to the curriculum this year, so that grade 9 students may have a choice among the options of French, typing, music or art. Latin is added to that list in grade 10. In grade 11 we have added a commercial option in addition to the six options already offered. In our school English, history, Bible, Church history, and physical education are the compulsory subjects in grades 11 and 12. The six options are French, Latin, German, geography, science and mathematics.

We are looking forward to a fruitful year in the service of the King.

Off Canada's east coast, above, a charge of explosives sends up a plume of water during seismic work, while ashore, below, Decca electronic positioning equipment controls exact location of detonation.

Petroleum Exploration Rush Grows

Big Search Across Canada

NATIONAL FILM BOARD PHOTOSTORY

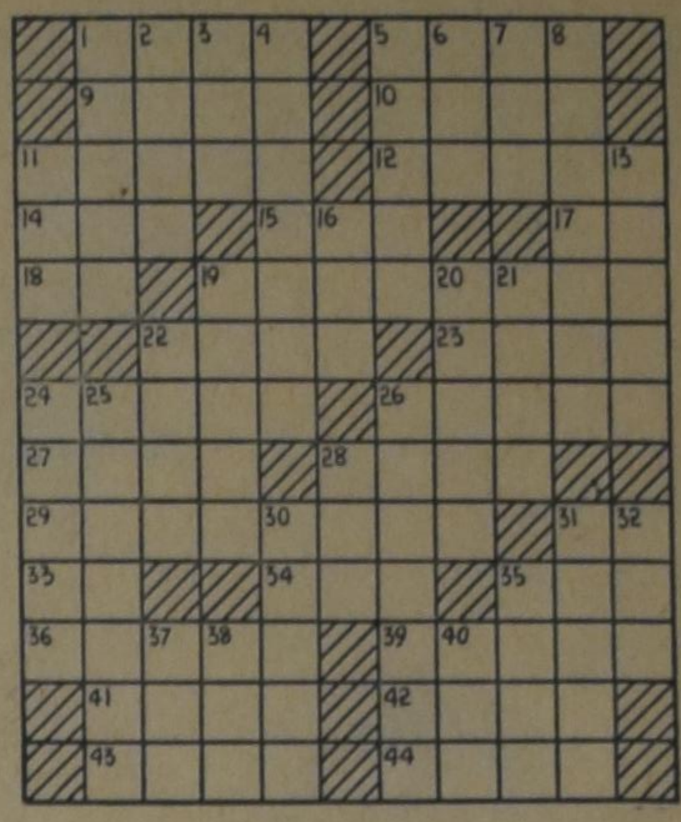

With a nationwide explosion of activity, Canada's oil explorers have stepped up their exciting quest in the north, south, east and west. The panoramic stage set for this massive, far-reaching search stretches from where slender spruce saplings defy the sweeping winds along the arctic tree line to where hardy Maritime fishermen face the chilled, heavy waters of the North Atlantic, from where the warm Pacific seas foam gently against heavily-wooded shores to where the white whales cruise in secret in the depths of Hudson Bay. By air, land and sea, the oil seekers are making their geological and geophysical investigations in a growing effort to find future resources of buried energy expected by many to become North America's leading source of vital petroleum in decades to come. The discovery of rich new oil fields (especially in northern sea areas where sailing distances are economically short), could also satisfy hungry markets in western Europe where constantly expanding consumption makes fresh sources of supply an imperative need. Canadian oil men, looking back at the rapid, healthy growth of their young industry and encouraged by the buoyant present, are looking ahead to even faster expansion — and Canada's biggest oil rush ever is on. In the north, drilling crews probe selected sites in the sprawling wilderness of bush and muskeg and geologists and geophysicists make regional studies of the underlying formations of Hudson Bay and its surrounding shores. In the east, vessels steam nautical mile after nautical mile, explosive charges dropping from their sterns to erupt moments later in tall, white columns of spray as the echoing reverberations bounce back from deep-down layers of rock to the seismographs. In the west, hull-down from the high, timbered Pacific coast, other vessels record more series of explosions. Across prairie plains and in the foothills, extensions of existing oil fields are found, new areas and levels are being probed with success. With 84 oil companies sharing exploration permits for a total of nearly 300 million acres of likely land and marine areas the big oil rush of the sixties is gathering impetus, aimed at the fabulous wealth and rewards promised by international industry's future demands for Canadian oil.

Not far from the Arctic Circle, in the Northwest Territories, stands a Shell Oil Company drill rig, its crew, right, drilling down 12,000 feet in the search for oil.

CROSS WORD PUZZLE

ACROSS
1. Incite
5. British dandy
9. Am. playwright
10. Nobleman
11. Flowers
12. Evidence
14. Twilight
15. Greek letter
17. Sun god
18. Hebrew letter
19. Geodetic
22. Storm
23. Slight incline
24. Handle
26. Simpletons
27. —— of Cleves
28. Tense
29. Gold rush territory
31. Father: colloq.
33. Indonesia: abbr.
34. Bygone
35. Merriment
36. Cut
39. Spine
41. Prevalent
42. Affected manners
43. Arranges
44. Identical

DOWN
1. Coppice
2. French river
3. Expert
4. Go down
5. Lukewarm
6. Crew member
7. Back
8. Dealer in flowers
11. Congressman: abbr.
13. Confronts
16. Torrid
19. Greek physician
20. Uneven
21. Sediment
22. Separation center
24. Arouses from sleep
25. Masses of stratified rock
26. Siouan Indians
28. Sow
30. Ventures
31. Pocketbook
32. Cape ——, Mass.
35. Shape
37. Compete
38. Newt
40. Hawk-parrot

SOLUTION to previous Cross Word Puzzle

Servant of Slaves

BY

GRACE IRWIN

(37)

The sea was too close to the villagers of Fahan on Lough Swilly and to the citizens of Londonderry to let them treat any strangers snatched from its entombment with indifference. When the crippled Greyhound crept into port four weeks and a day after sustaining her wounds, the villagers lined the quayside; and when the men who had shared the last ration of cod that morning tottered to land like incredulous spectres, they were welcomed as the welcomers would have wished their own or themselves welcomed in the same case.

Several weeks later, lying in the clean comfortable bed to which he had become quickly accustomed, John thought soberly of the past and the future. Since he had no position on the ship, which they would yet be a while refitting, he had repaired to Londonderry. The story of the ship's adventures had preceded him, and not only the people where he found lodging but the mayor and officials of the city went out of their way to occupy his time.

For the first packet sailing for England John wrote two letters. One acquainted his father with his misadventures and safe return. In it he wrote also, for the first time and freely, of his regard for Mary Catlett and of the insuperable barrier which the coldness between the two families raised in her parents' eyes. Then he sent it to the only address he knew at Rotherhithe.

About the second letter he hesitated much longer. If he wrote to Mary, what chance was there of an answer, at least of an answer which would tell him what he so ardently wanted to know? And if she was married, the embarrassment and pain, for he could not write to her without declaring his passion, was something which, even in the wave of physical sickness which engulfed him at the possibility, he would not willingly cause her.

He could not write to her parents. The last interview still rangled in his memory, and his state was worse than it had been then. He was older, true, but the years had been utter waste with regard to making him eligible. No, Aunt Hammond was his only possible contact. The letter accordingly had gone to her, containing a Liverpool address for the fateful reply.

In the meantime, while the chief business of his temporal life was necessarily in abeyance, the chief business of his spiritual life claimed the attention which his mind, honest now that it was free from the chains of prejudice and the whip of passion, told him it deserved. In spite of the grossly ungrateful returns he had made for clemency and favours, he was naturally susceptive of gratitude; and his recent experience had given him such particular cause for gratitude as to spur him in his determination to establish a right relationship between this hearing, answering God and himself.

The complete lack of such feeling on the part of his shipmates impressed him the more with a sense that God had placed His hand upon him personally. One of two prayers at wild moments of crisis, one or two mutters of, "Eh, thank God," at landfall, amid a chorus of: "Cheated Davy Jones that time," "If the ruddy fish had got us they'd have eaten solid cod," and, as far as he could see, their deliverance had made no lasting impression. They considered it a huge joke when they discovered that the fresh water of which they had drunk so lavishly had been their last — that five of the six large butts on which they had depended had been inconspicuously damaged in the storm and were empty. John thought of the additional privation which thirst and salt-fish would have occasioned, if they had known the truth earlier, and shuddered. He became thoughtful, too, when, scarcely two hours after their landing, the wind which had blown them gently for seven days increased to a lashing gale.

But the change which had come over him since that careless arresting utterance during the storm was outwardly negative. He no longer swore. He had lost all desire to joke about holy things. The Scriptures, admitted to his consideration, evidenced their power and their wisdom, their accurate presentation of man's heart and state, the utter suitability of their remedy to his need, so that he no longer actively questioned their truth. Determined to put himself in the way of conviction he had read Bishop Beveridge's sermons, finished Thomas a Kempis, now attended prayers twice daily in the Derry church, and had, several days before, gravely intimated to the minister his intention of receiving the sacrament. Making an effort to divest himself completely of his former cynicism he took for granted that what went on in church was right and good. He blamed himself, though not overmuch, for finding the Sunday sermon dull and had been disconcerted at the clergyman's evident surprise that anyone should follow the rubric closely enough to signify his "intention" to come to the Lord's Table. Now, turning over in linen sheets with a sensuous enjoyment quite unimpaired by religious convictions, he determined to rise early the next day and prepare himself for the great event.

It was late in May when John reached Liverpool and, finding no letter from Mary's aunt, sauntered uncertainly past the Dry Piers across Pool lane and found himself sitting in Clevelands Square, a stranger with a strange anticlimactic homecoming. This — or perhaps yesterday — was the day Captain Newton was to sail from the Nore for Canada. The letter which had come by swift packet to John in Londonderry was the most affectionate his father had ever written. Delight at receiving his son back from the dead — for the **Greyhound** had not been heard of for eighteen months — had blotted out all memory of his shortcomings. John thought gravely of the son his father would have had to cope with several months earlier and wondered if the affection could have survived the revelation. He was warmed by his father's heartiness and by his insistence that if he reached England in time he should accompany him to his new post, where he was to be Governor of the Hudson's Bay Company. Secretly John had dreaded the possibility, even with the chance of a future thus offered; he had been relieved that delay on delay in the Greyhound's repairing, and the lack of space on other boats, made him honestly unable to reach England earlier.

Now he thought dispiritedly that his relief had been premature. To leave England almost before he had seen it again and without seeing Mary had been unthinkable; but to remain in England without hope of Mary was impossible. And what could Mrs. Hammond's silence mean but that Mary was lost to him, perhaps dead, more than likely married, certainly indifferent. He buried his head in his hands as he sat on the iron bench overlooking the Square, and wished that he had never left Africa.

Instantly he regretted this thought. The God whose he had engaged himself to be for ever on that solemn morning in Londonderry had not so dealt with him to leave him desolate. Perhaps, no assuredly, his passion for Mary had been idolatry. She had long occupied the place in his life which belonged to God alone. When he engaged to be His, only His, God had taken him at his word. Well, he would not withdraw, he could not withdraw from the covenant. What had God said to Ezekiel?

"Son of man, behold I take away the desire of thine eyes with a stroke."

With a heavy heart he sought the nearest inn, purchased a frank, borrowed a quill and inkhorn, and "troubled" Aunt Hammond for the last time.

"I do not expect to be ever able wholly to conquer my passion," he wrote, and finding his eyes full of tears turned his head lest they drop on the paper. "I will endeavour to keep it within my own breast and never to trouble either her or you any more with it . . . I believe absence to be the best palliative for my disorder tho I have experienced it to be no real cure . . ." He would, he wrote miserably, endeavour for a long voyage; since he had given up those hopes that chiefly made him esteem England, he looked upon the whole world as his country.

As if he were interring the body of his love, he sent the letter and continued to pace the streets of Liverpool. Would he be able to keep his word? A few months ago, neither ordinary prudence nor fear of causing distress and annoyance would have kept him from making his way to Chatham. And if he had found her finally unattainable, he would probably have carried out the intention of suicide from which hope of her had many times kept him.

Now, wretched, lonely, uncertain, he was nevertheless under Government, no longer completely tossed by the storms of passion and whim. He knew very little of the God whom he believed. The doctrines towhich he had returned with his finding of the Reality of God, or rather, he felt, with God's finding of him, were, naturally enough, the basic beliefs which Christianity had implied for him before it was jettisoned. He found them as he read the Scriptures and the few books on Christian evidences he had been able to borrow; and though more seemed to be contained there, and a state of mind and experience quite foreign to his own, he felt vaguely that those things were goals to be attained by arduous self-discipline and unremitting vigilance. He had needed no argument to bolster his conviction of personal sin or the sinfulness of men as he knew them. What God had done in him had been unasked, undesired, therefore of God's sovereign grace — another incontrovertible fact. He needed an almighty Saviour to mediate and atone, and such a Saviour he found in the Gospels. He had the assurance that his past sins were blotted out. The future, he supposed, was up to him, struggling and availing himself of the means of grace. And at the last, he prayed in the language of the Prayer Book, he might come to His eternal joy.

(To be continued.)